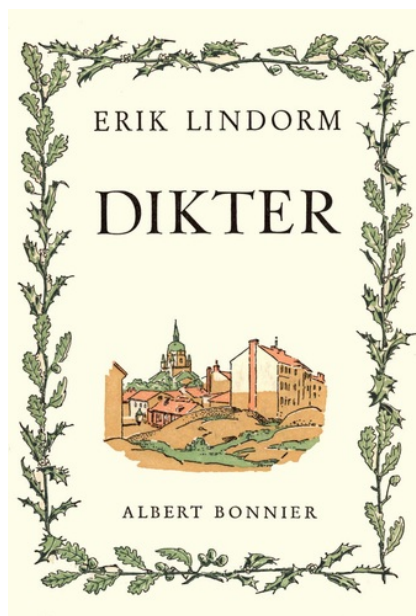

ERIK LINDORM

DIKTER

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG
1963

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta dikturval av **Erik Lindorm** (1889-1941) dikter utkom första gången 1941 och därefter i nya upplagor 1944, 1946, 1948, 1950, 1953, 1957 och 1963. Här återges den senare tryckningen, som utgjorde 21/22 tusendet och utgavs som en del i Bonniers serie *Vår tids lyrik*. Den digitaliserades i augusti 2012 av Bert H.

TAL TILL MITT HJÄRTA

Hjärta, hjärta, som driver mitt blod, fånge i revbenens bur, håll dig blott stilla, var så god, och tänk ej mer på amur.

Darra ej längre, tag det svalt, sköt blott i ro din plikt. Slå dina slag, reglerat, normalt, blanda dig ej i min dikt.

Driv mig ej ut i ångest att gå om nätterna, dignande tungt. Bed ej om det, du aldrig kan få, ligg i min bröstkorg lugnt.

Gnag ej så hungrigt, är du snäll, du äter mig tom är jag rädd. Somna drömlöst in varje kväll, kasta dig ej i din bädd.

Jag har ju fläckfritt prästbetyg och jag har betalt min skatt, men ändå du darrar och drömmer i smyg och väcker mig varje natt.Andra hjärtan slå punktliga slag, men du skall då krångla jämt och värka där inne natt och dag. Det är ett bra dåligt skämt.YNGLINGAÅR

Ynglingaår, rosiga år, när mörkret var sommarlätt, när själen var barnablank och ren, när man aldrig var riktigt

mätt.

Man gick med strupen av ångest tryckt, martyr och profet man var.

En mörk, förvillad och smärttyngd värld på spensliga skuldror man bar.

Ynglingaår, svärmande år, när hjärtat i handen man höll, när av ett brännande ögonkast ett eldstänk i själen föll.

I tung och hungrig och darrande sorg förbi hennes fönster man gick.

Man kramade huvudkudden i dröm om det, som man aldrig fick.

Ynglingaår, skiftande år, när man handen i vrede knöt och brusade ut, men i nästa stund sig blygt och blomskyggt slöt. — Ynglingaår, som man svindlade bort och aldrig skall hitta mer, här stå starka och mognade män och stirra så långt efter er.MARSNATT

Strimmigt och svart står fönstrets glas i den droppande natten. Taksnön hasar med tunga ras mot gatans sörjiga vatten. Det är som skulle det snart bli vår med grönt och sol som förstoras. Åter en vår och åter ett år, som snabbt rinner bort och förloras.

Vad har jag gjort av varje år, som skänktes åt mig av slumpen? Låg det ej kvar i mina spår som en blomma, död och skrumpen? Sög jag märgen ur någon sekund, som jag i minnet kan smaka? Kan jag kalla en enda stund av det gångna tillbaka?

Tackade jag för att jag fick famnen så full som ingen? Grep jag vart fladdrande ögonblick i den glimmande vingen? Höll jag min ungdoms fraggande skål, rädd att spilla en droppe? Sparade jag och var jag snål om skyarnas glans där oppe?Undan, liksom genom ett såll, dagarnas droppar runnit. Ingenting har jag i behåll, allt har dött och försvunnit.

Intet av dessa bortrunna år kunde blodets feber stilla.

Och nu skall jag åter få en vår att slösa bort och förspilla.

Vårarna svingat med fjärilshast, alla måste jag mista.

Dig skall jag hålla riktigt fast, som om du vore min sista.

Vår, din nalkande gång jag hör, det brusar, droppar och knäpper! Förrän du välsignande rör mitt huvud, jag ej dig släpper!SKUGGAD AV DÖDEN

Vart mina vägar bära snuddar mig döden nära. Fastän solskenet duggar friskt ur det molnljusa blå, tanken på döden skuggar över min panna ändå.

ögonblicken som smyga, timmarna som förflyga bakom min rygg med brutna vingar som fladdrat yrt, allt som skall bli mitt förflutna är mig älskat och dyrt.

Allt vill jag famna och fånga: grönskande ängars ånga, solens fallande strimma, vinden som doftar och drar. Helig blir mig var timma som jag får vara kvar.KVÄLLENS TACK

Sol, som går ned,

får jag en dag i morgon med?

Får jag vakna och se rymden i ljusdränkt blånad och vackra kvinnor som le? Tacksam och förvånad följa skyarnas färd över min vackra värld?

Ingen kan som jag livet mot hjärtat trycka, tacka för var dag, jag får med sin friska lycka. Hungrigt står jag på språng, kastar mig över var timma med ögon som lystet glimma, men blir ej mätt någon gång.

Människorna draga slöa i sina selar, gråta tyst eller klaga, höra ej luft som spelar,höra ej hjärtat klinga, känna ej blodet springa, pusta blott trötta ut, glada att dagen är slut.

Men jag, men jag,

möter på knä var livets dag.

Mitt liv får ej bli grått och slöas bort i vana.

Jag hör det egga och mana, och hjärtat har så brått. Hjärtat, som snart skall stanna, manar i varje slag:

Bliv kung för var solkrönt dag, som glimmar på din panna!

Sol, som går ned,

giv mig en dag i morgon med!SOMMARDAG

Nu sjunger marken under mina fötter och lekfull vindil blåser i mitt hår, där gnolande och sommaryr jag går en väg med blekta barr och blanka rötter, som solen full med gröna fläckar sår.

Mot skrovlig tallbark fågelnäbbar spika och ludna bromsar brumma mig förbi.

Ur molnen skär en svalsvärms visselskri. Jag själv är flygstark och jag ville skrika mig hes av glädje för att jag är fri.

Det är så stort att jag får gå på jorden ännu en sommar, full av doft och sken, och bjudas in av varje dikesren till smultronmiddag på de gröna borden och sova ut på någon skuggig sten.

Så tackar jag min jord att jag får vara vid liv, en människa, ett blod, ett jag, ett hjärta, som kan slå med lätta slag och låta sorgsna drömmerier fara som moln i fjärran på en sommardag.

2 Lindorms dikterVERSBILJETT

Jag har glömt hur ni ser ut bara sen i går.

Minns en panna, låg och vit, och ett biåsvart hår.

Men ert ansikte en dimma höljer, edra ögon har jag glömt.

Är det sant att jag har sett er eller har jag drömt? överallt ni mig förföljer, vad jag tar mig till.

Jag vill edra ögon se,

hur de mörkna, lysa upp och le,

hör ni det: jag vill.

Det är farligt, ja, jag vet, men jag skall mig akta.

Bara er i smyg betrakta, tala svalt och sakta, får jag, får jag det?

Jag vill endast gå och undra

över edra sjutton år,

varken tigga eller plundra,

bara njuta glansen i ert hår,

blickens stenkolsskimmer,

kroppens melodi där gungande ni går.Sedan lovar jag att gå och ej se mig om.

Varken knota eller fråga varför ni in i min levnad kom. —

Men var på er vakt,

tro ej vad jag här har sagt!

Varje gång jag ser er skall jag märka att jag strax därpå er skönhet glömt.

Jag skall tro att jag har drömt, jag skall känna hungern värka, jag skall aldrig mer från er bli fri.

Varje möte ropar på det nästa, intet vill det sista bli.

Därför är det nog det bästa att vi aldrig träffas mer.

Kom ej, kom ej, vill jag därför be er. —

Bry er inte om

mitt vacklande och prat.

Jag måste se er!

Kom!MINNETS SLAV

Du tog så mycket med dig, när du gick, mitt ljusa vemod, gnistan i min blick, mitt klara skratt, mitt fladdrande humör och allt jag trodde på och stridde för.

Nu åren gå. Jag lever som jag kan.

I ångest mognade jag brått till man, men dig kan jag dock aldrig komma från, fast jag har tänkt på dig i köld och hån.

Jag sölar ner dig i min fantasi, jag slår ditt minne för att bli dig fri, men hur jag höljer dig i skymf och skam, din renhet genom smutsen strålar fram.

Du skuggar mig, du värker i mitt bröst, jag går och bär på klangen i din röst.

Vad skall jag göra för att komma loss, hur slita navelsträngen mellan oss?

Jag tigger ej att du skall bli mig när, att glömma, glömma endast jag begär.

Jag vet att jag skall aldrig andas fritt förrän jag blir ditt tunga minne kvitt.LÖFTETS KVINNA

Min ungdoms fattiga kvinnoskörd bärgades in så lätt.

På varje tanklöst givmild mun kysste jag snart mig mätt.

Jag minns ej längre flickors namn, som jag viskat i flämtande rus.

Och alltid steg jag ur deras famn skamsen i gryningens ljus.

Förgäten och namnlös vilar du nu, du leende kvinnoskörd.

Nu minns jag en enda kvinna blott, hon, som aldrig blev rörd.

Hon gick i kärlek genom mitt liv ett bländande ögonblick.

Jag kröp och tiggde som jag var van, men ingenting jag fick.

Jag reste mig. Isande stolt och kort bjöd jag ett hungrigt farväl.

Till öppna armar jag skyndade bort med lätt och sjungande själ.Det stod en kvinna närmast invid, jag stormade hennes famn.

Hon njöts och glömdes och jag minns ej längre den lillas namn.

Så vila gott, vackra vän, där du föll i min glömskas ogräsgrav. ögonens löfte för troget du höll, för mycket, för helt du gav.

Men hon som gick orörd och stolt sin väg, blott hon är åtråvärd.

Jag viskande smeker hennes namn, av sugande trånad förtärd.EROS' KRIGSKONST

Aldrig på allvar, bara leka,

snabbt och rundhänt omkring sig smeka,

samla doftande äventyr.

Ej gå dödsblek omkring och gnissla, aldrig ragla blodtöcknigt yr, kunna sätta sig lugnt och vissla, när hon flyr.

Aldrig bränna sig svart i minnet, aldrig gräma sig sjuk i sinnet, det är konsten i Eros' krig.

Bara taga och aldrig bedja, nappa blommorna vid var stig.

Ur var kindgrop och hårlockskedja flykta vig.

Jag har tagit det alltför drumligt, jag har smekt alltför tungt och fumligt, jag har släpats i kvinnohår.

Ack, jag gick dem för naket nära, bättre nu jag dock allt förstår!

Eros' krigskonst skall jag mig lära, om det går.LEVNADSBYGGET

Han byggde sitt liv på vilja och plikt och fogade sten till sten.

Han bjöd farväl åt drömmar och dikt och släckte sin pannas sken.

Emot sitt kött var han hård och sträng, en hustru hade han i sin säng.

Han byggde sitt liv orubbligt fast under stilla och jämngråa år. —

Då rasade allt för ett ögonkast, för en fläkt av en kvinnas hår.EN FADER MED SIN SON

Molnstrimmig måne dallrar i blank och svartnande sjö. Syrsorna klippa sömnigt i ängens nyslagna hö. Skymningens gråa aska faller på utbränd dag.

Vi gå längs den steniga stranden min lille son och jag.

Han tittar, pekar och pratar och snubblar ibland på en sten. Jag kramar smeksamt hans näve, liten och solbrynt och len.

Sin friska barnaförundran frågar han aldrig trött.

Jag går i avlägsna tankar och svarar helt förstrött.

Hur länge får jag hålla din lilla näve så här och skydda dig och stödja och vaka vart vägen bär?

Jag undrar blott hur länge jag får vara i ditt behag.

Du växer och går ifrån mig alltmer för varje dag.Din vilja skall styvna trotsigt, du skall gömma dig gosseblyg. Våra ögon skola skiljas, din själ skall spira i smyg.

Med dunkla, brännande känslor skall du i hemlighet gå.

Och jag måste stå vid sidan och hjälplöst blott se på.

Min son, om du blott visste vad över din säng jag drömt. Dina första vita sockor i skrivbordslådan jag gömt.

De små, små, mjuka sockor bli stora, hårda skor, som trampa sig väg i världen och trampa far och mor.

Det måste bäras och tålas, fast det är tungt och svårt.

Din lilla hand skall lossna ur min, fast jag håller så hårt. Du går ju ändå ifrån mig, vem hejdar växandets fart?

— Nu skynda vi på, min gosse, vi äro hemma snart!VISKNING ÖVER ETT BARNS SÄNG

Barn, gosse, du lilla liv av mitt, som skummade över en vår.

Jag vill bekänna, det skedde ej fritt; det var dunigt hull, som skimrade vitt, det var doft av din moders hår.

Du får mig ej döma och förebrå om livet dig hårdhänt tar, om människor bitas och plågor slå.

Därför jag vill att du skall förstå hur härlig din moder var.

Du skall förstå och förlåta det,

när själv du sitter en vår

med en liten kvinna i hemlighet,

och allt vad du tiggt om, svulten och het,

i en brinnande svindel får.SEXTON ÅR

Maria är sexton år

med fläta och halvlånga kjolar.

Ofta vid fönstret hon står

och trummar på glaset och gnolar.

Hon vet ej själv vad hon vill, hon går och bär på en gåta, och nyss som hon skrattat till, hon går i ett hörn för att gråta.

Och blicken skyggar så rädd och speglar så övergivet.

Hon ligger var kväll i sin bädd och gråter och väntar på livet.EN KVINNA

Du är så jordisk och så stark, du kvinna som bredvid mig går.

Du tar ditt liv som ört på mark och räknar icke fallna år.

Du blommat upp i vardagsljus, i arbetsallvar, stilla skämt.

Du går i enkel, självsydd blus och dina händer syssla jämt.

Fast du ej mer är ung, har hyn ett skärt och varmt blodskimmer kvar. Och under svarta ögonbryn djupt blänker guldbrunt ögonpar.

Du står i dina mognadsår och hemligt blomma dina bröst.

Din nedåtväg snart förestår, men du ej tänker alls på höst.

Din dag i arbete förgår, med slev och nål du sysslar flink. Med vatten kammar du ditt hår och sminkar dig med solens smink.

Du ej med grubbel hjärnan bryr, ty livet sjunger i ditt hus.

Du svärmar icke, vild och yr, men njuter dagens jämna ljus.Du räds ej rynkig ålderdom och allt vad ödet smider hop.

Du ler mot dikets smultronblom och gissar alla gökars rop.

För dig är livet detta nu med vattenblink och sus av grönt. Blott lugn och godhet fordrar du, och då är du tillräckligt lönt.

Liksom en fågel skall du dö och stilla slockna utan ord och skiljas ifrån träd och sjö och moln och hem och jord.

Det är så lyckligt och så lätt och utan kval och sinnesnöd.

Det är ett gammalt enkelt sätt att dö en fågeldöd.MITT VINTERÖDE

Löv ligga frostiga för min fot, och solen svalnar åter mot höst.

Den som svalnad kunde gå mot sitt vinteröde med fruset bröst!

Vore dock skönt att slippa se och gråta åt allas vinternöd, att slippa höra barnröster be sin darrande bön om litet bröd.

Att med en inåtspeglande blick lumpen och trasorna gå förbi och aldrig känna ett smärtans stick eller höra ett genomskärande skri.

Under en himmel av höstmoln höljd frusen och lugn jag vandra vill.

Men jämt av mitt blod skall jag bli förföljd och aldrig mitt bröst kan frysa till.

Handen knytes kring pennan i harm och munnen kan ej kväva sin sång.

Jag möter min vinter glödande varm och under min hud tar blodet språng.FÅNGENS ALMANACKA

Timmarna krypa, dagarna driva långsamt som skyar ur mitt liv.

Varje afton i bordets skiva skär jag en skåra med min kniv.

Kindernas skrynklor och pannans fåra, längtans sugning och blodets hets, dagen själv blir bara en skåra, skuren in av en knivbladsspets.

Glödröda tankar, som sprängt och tumlat i min hjärna och sprakat fritt, trotsiga ord, som munnen mumlat, allting ligger i detta snitt.

Vaknad ur det jag skrev eller läste räknade strecken jag om och om, tills mitt blod i pulsarna jäste och jag i feberfrossa kom.

Men på hur många skåror som fattas törs jag ej grubbla huvudet trött.

Jag blir lugn vid dagsljus, som mattas blekt till skymning, när solen dött.Domnande dag, du gjorde mig illa, nu du dock övervunnen är.

Jag förlåter och tacksamt stilla in ditt snitt i bordet jag skär.

3 Lindorms dikter

MSÅNGMÖN

Hustru, det klingar trofast och kärvt namnet är ärligt och fäderneärvt, sångmö, det skall du bära i leende höghet och ära.

Hustru, brödbryterska, sängkamrat, ledsagarinna i kärlek och hat, sångmö, ditt famntag är plågor, jubel och lidelselågor.DEN MÄTTES SUCK

Min ungdom dog häromdan, jag var och begrov den fan.

Det var en lustig en, må ni tro!

Han unna sig aldrig en smula ro, han skulle brinna och svamla och klösa och riva det gamla.

Han skulle jämt hålla tändande tal och sia om gröna vårar, han kallade världen brackbanal och människorna för dårar.

Han grät sina modiga tårar när folket bara snarkade.

Han bet, han skrek, han sparkade, han dundrade från talarstol, han talade om ett liv i sol, han ruskade det som sov och agade det med kärlekens hat.

Min ungdom, det var en vild krabat, men nu är han död, gudskelov!

Nu ligger han där, utpumpad och slut, nu får man en smula lugn.

Nu kan man sitta och pusta ut vid sin varma kakelugn.Nu får man äta i ro och bli fet, bli klok och stadgad till sinnet, och slippa att släppa till skinnet. Gudskelov för det!GAMMAL LEK

Du säger ofta till mig att jag skall mig vila och mig spara några dagar. ”Jaså, jag får ej, nå, som du behagar!” Jag rätar nacken stolt och manligt kall.

Men nästa dag min stolthet dock är all och samma lidelse mig åter jagar.

Liksom ett barn jag tigger, ber och klagar och hungrar efter nya syndafall.

Och hur jag ber till sist jag också får, och fri ifrån begäret som mig tärde, jag visar samma stolthet, som i går,

fastän jag vet hur ömkligt svag jag är,

att jag i morgon lika hett begär

den samma sällhet, som jag nyss begärde.PARADISET

Min stackars Eva, vad vi voro dumma, som läto oss av ormens finter locka att utav kunskapsträdets frukter plocka, fast det är sant att äpplet smakte mumma.

Ty genast slogs alarm på åskans trumma och skrämda hördes alla hönsen skrocka och fåren började sig sammanskocka, ty Herrens stämma hördes väldigt brumma.

Vi skulle gått bland åsnorna och lammen och bräkt till Herrans lov och blott sagt amen och inte morskat oss på detta viset.

Vi skulle varit lydiga, min gumma, så skulle ännu uti paradiset i frid vi vandrat, saliga och dumma.KRISTENDOM I DET GRÖNA

Herr Kaleb Svensson på en sten sig ställer att tolka sanningar i sommarvärmen. Handflatan smattrar hårt mot bibelpärmen och mörkt bestraffande hans stämma skräller.

Rörd mången liten gumma tårar fäller, som sedan torkas fumligt bort med ärmen, när hemskt han lägger ut för mänskosvärmen hur Herren synd och otro vedergäller.

För dem som icke tro som Kaleb Svensson skall evig pina bli en rättvis lön.

Så dundrar och domderar Kaleb Svensson.

Men högt där uppe junis strömoln glittra och djupt i grönskan fåglar glättigt kvittra och marken är barmhärtigt mjuk och grön.STOCKHOLMSBILDERNORRSTRÖM

Brusa bakom mina ord, du puls, som går i Stockholms jord, än vårligt forsande och vild och skummigt grön som ärg, än som en solsprängd spegelbild av sommarhimlens färg, än vintersvart med brustna ljus och gröna båglampsstrålar! Fyll mina verser med ditt brus, riv färgen när jag Stockholm målar!

Jag känner dina lynnen, de äro mina egna, jag känner din hemligaste ton, din blygaste krusning, det skyggast förtegna, som en vårkväll du spelar under bron.

Alla dina böljande tankar kan jag höra, från kajen kan jag se i din själ. Gatornas orkester har ej dövat mitt öra, jag kan höra dig där nere så väl.

Vi kastade oss sömnlöst i vårnattens oro, vi gingo i längtan, du och jag. Vitfransade av fragga dina virvlar foro, och mitt hjärta gick med snabbare slag.I sommarens solgungande domning vi lågo och blinkade mot ljuset, dåsigt tryggt. I vällustig matthet, halvblundande vi sågo, jag tankarnas, du måsarnas flykt.

Svart och stjärnlös måste du i höstnatten vagga, och mörkret slog svart om min själ. Men vi drömde ändå om vårens dans och fragga, om böljornas och blodets klara spel.

Vintern kommit glidande som is, och det snöar i ditt vatten, det isas i min själ. Men vi väckas ur vår långsömn, när marssolen töar, det veta vi så innerligen väl.KLARA KYRKOGÅRD

Grönskan gungar omkring kyrkans tegel, och från blank och buktig himmelsspegel störtar middagssolen, vit och stark, stänker splittrad genom gröna grenar över gräsets gråa, flata stenar, värmer upp de dödas tysta mark.

På en lövskymd bänk vill jag mig sätta, höra träden viskande berätta om det gamla, det som var en gång. Här kan ingenting förströ och störa, här en djupstämd lyssnare kan höra döda röster genom trädens sång.

Stilla människor omkring mig sitta, trötta mot solspräcklig sand de titta, vila ögonen från damm och sken. Här kan intet blända eller narra, lugnt de se hur ljus och skuggor darra som i brottning över Bellmans sten.DJURGÅRDSLIV

Söndagskvällen har långsamt blånat, en trasig måne har nyss seglat fram. Trädens vårgula grönska har grånat i Djurgårdsslättens bolmande damm. Människor myllra i svarta klungor, sorlet har många tungor, busar som

skråla, hundar som skälla, positiv som vemodigt gnälla, bösskott och trumslag ifrån Gröna Lund. Nattnymfer snegla, sminkat rosiga, med glasiga blickar efter en kund. Några herrar, svullna och mosiga, glupska på billigt kärleksrov, slå omkring dem en vinglande lov. Arbetare, söndagssnygga, vandra självmedvetna och trygga med röda nävar och vita manschetter, gatungar blossa på cigarretter, käringar, knoddar och demimonde — folket av dagen och natten — röra sig kring en rad av stånd, där en röd och svettig madam säljer praliner och saft och vatten och femöresmunkar, som pudrats av damm.Uppställd mot Alhambras vägg en barhuvad tiggare står med utsprängda ögon och ruggigt hår. Han mumlar i sitt smutsiga skägg, när någon förbi honom går. Omkring en blind med ett positiv och en gumma som söker sjunga tätnar en liten människoklunga. Det är pigor i blommiga liv, gardister som i mösskärmens skugga efter svällande köksbjörnar snugga, barbröstade sjömän med mössan på sned och arbetarpojkar i skarpa hattar och rundklippt hår efter yankeesed. Gummans spruckna och pipiga röst hörs knappast i larmet från positivet, men tränger förvisst genom blommiga livet in i varje pigas bröst. Visan om Hjalmar på blomsterklädd kulle, dallrande vekt och melodiskt stämd, tjusar nog ännu, eller skulle folkets kärna ha blivit skämd? Droskor springa och spårvagnar dåna, dovt hörs automobilernas böl. I Allmänna gränd flottisterna treva med blickarna blinda av lageröl.

Det börjar allt mörkare blåna.MIN VÄRLD

1918

MOT MEDELÅLDERN

Dog jag när jag var tjugu år? Var är skimret, som ögon och bröstkorg fyllde? Var är nu det solsken, som dagen förgyllde och sprang som en eld över panna och hår? Snart är jag trettio år.

Här går jag som man bland välaktade män. Jag äter och lever och läser och röker. Det är väl dock något jag menar och söker. Jag går som på spaning med själen på spänn som väntade något jag än.

Jag kan icke leva som de, som makligt blott samla på år och meriter, ty inom mig ständigt det gnager och sliter. Finns det då ingen som vill och kan se hur hungrigt min mun kan le?

Jag rädes för mörker och natt. Jag vill till mitt hem om kvällen ej vända. Jag vill i det längsta litt något skall hända. Kanhända, kanhända, kanhända att mitt liv blir frälst denna natt!Ej längre jag återbegär lätta och glada och svindlande dagar. Ej över bortfladdrad ungdom jag klagar. Jag längtar allenast från det som nu är. Jag kan inte leva så här.

Jag önskar ej denna feta ro som andra män, som ha hem och ho. Så kan det väl ändå ej menat vara? Jag fordrar ej mycket, jag längtar bara till något att älska och tro.

Ett moln på flykt i det blå har väl med resan en mening ändå. En ört som spirar, en kvist som knoppas väl ändå på blomningens sommar hoppas. Är jag väl sämre än markens strå?EN YNGLING

Din panna har en klar och ofördunklad välvning och blicken går som havet öppet blå, och munnen har den röda bittra skälvning som blott en nittonårig mun kan få.

Du andlös går och flämtar efter ord, som kunna den nakna själen naknast sjunga fram.

Ej vila eller fred du vill dig unna förrän din värld är fri från lögn och skam.

Än har din ynglingssjäl den friska hudlösheten, som för vart sting i smärta rycker till.

Och du bär drömmarna för mänskligheten, som intet drömmer, intet tror och vill.

Med släta, vita gossebröstet bart mot faran du störtar dig, du tumlar dig i den, och blir du slagen ner av ovänsskaran med trotsig gråt du reser dig igen.

Jag älskar dig, du är som själv jag en gång varit. Jag ärar dig, min egen ungdoms bild.

I ljusa år, som in i skuggan farit, jag varit lika djärv och vackert vild.

Min ungdoms trots jag ser på dina kinder flamma, min röst det är som smattrar och som slår.

Din lidelse, din harm, den är densamma som brände mig när jag var nitton år.Jag älskar dig. Jag ville avundsjukt dig vakta. Jag är din broder fast av äldre blod.

Din äldre broder vill dig ömt betrakta och glädjas åt din ungdoms glada mod.

Hos dig han det förlorade kan återfinna, kan se och röra, men ej återfå.

Än kan det mörkrött i hans kinder brinna, men ej så rosigt och naivt som då.FÄDERNEARV

Jag vill sjunga in i ditt öra skönhetslidelsens heliga sång.

Bakom din skugglösa barnapanna skola melodierna stanna.

Ständigt, ständigt skall du dem höra när du blir vuxen en gång.

Som en lyssnare, som en seende i en värld som är döv och blind, skall du gå genom vardagens riken. Lycklig och leende höra musiken

tona inom dig som böljor och vind.

Ej som de andra, ej som de andra människobarnen får du bli.

Ej skall du blint och djurtungt träla.

Allt vad du rör skall till skönt du besjäla. Lätt från din hand skall arbetet vandra, glad skall du vara och fri.

Se, din fader har varit det skönas slav, men dig skall han köpa fri.Ej som han skall du hejdas och tryckas av skapandets vånda, nej, du skall lyckas! Med ära och glans skall ditt huvud bekrönas, ty i ditt öra jag sjungit det skönas dolda och heliga melodi.EN FÖRLORAD SON

Hetsande, vilda natt

med luft, som av drifter simmat.

Smink och falska skratt

och ögon som lystna glimmat.

Dövad till sans och förnuft sjönk jag i kväljande rus till slut.

Hur kom jag ut i svalkande gryningsluft?

Slagen, skamsen och rädd i skimmer och sus jag står.

Törs ej gå hem till min bädd, dess vithet mig förebrår.

Fåglarnas vänliga hälsning och strålen ur molnens värld, som flödar av nåd och frälsning, känner jag icke mig värd.

Daggsvala gryningskåre dofta din renhet ner i mitt bröst!

Stilla, bävande fågelröst, söv med din sång en dåre!

Bedjande ville jag falla

ner på gatans sten:

morgon, ditt ljus må mig översvalla,

att jag må avtvå min skam i dess sken!FÅNGARNA

Min själ kan i din ej flyta, jag kan icke bliva du.

Jag kan ej spränga, ej bryta kroppens fånghus itu.

Mitt hjärta stormar, men faller åter bedövat till slut mot bröstets fängelsegaller och kan icke komma ut.

När sanslöst i famntagsflamman två älskande ta ett språng, de vilja brinna tillsamman en salighet evighetslång.

Fast innerligt sammanbrunna varann de dock aldrig nå.

Blott skymta varann de kunna och känna sig saliga då.

Och därför så vill jag tacka att väg till din famn jag fann. Trött våra hjärtan knacka som fångar till varann.BUDBÄRERSKAN

Ditt huvud är så heligt skönt att jag väl må tillbedja.

Kring smal och blygtböjd nacke slår ditt lena, underbara hår en ljus och trofast kedja.

Och din gestalt mig mäktigt rör i grova arbetsdräkten.

Du dotter av gudomlig börd, hur blev till jordens smuts du förd, till våra plågohäkten?

På våra pannor stå de brott, som här vi måste sona.

Men vad har du att göra här och varför trälar du, som bär en redan vunnen krona?

Du föddes för att säga oss:

I ären gudars like!

Du såg på mig i tiggarvrån ...

Ur paltor steg en gudason att kämpa för sitt rike!I GRÄSET

Icke jäkta, icke grubbla, endast spegla med barnstor blick himlens blåa skimmerbubbla och varje slocknande ögonblick.

Icke längre hjärnan pina

med brännande tankars lyckojakt,

endast låta dagen skina

och böja sig för dess ljusa makt.

Kanske skall man icke tigga lyckan om gunst med bön eller knot? Kanske skall man bara ligga stilla på marken och taga emot?SÅNG I UNGDOMEN

Jag ringe gäst

är bjuden med på jordens stora fest, som sorlar under solens gyllne krona.

Jag vandra får

omkring i vimlet några korta år,

och från min mun skall några sånger tona.

På allt jag ser,

med friska ögon emot allt jag ler och allt jag röra vill med ömma händer. Jag omvärvd står

av luftens glans och ser hur solen går, och för min längtan hägra hav och länder.

En gäst jag är

som blott en liten tid får stanna här. ”Snart skall du resa”, hör jag döden viska. Jag vet, jag vet,

det är min stora, glada hemlighet, och därför äro mina ögon friska.VÄCKELSE

Jag kan ej se hur människorna gå och låta dagarna mot döden rusa, hur liksom blinda tiggare de stå, fast ögonblicken lätt som svalor susa och dagarna som tunga örnar brusa högt över dem i stolt och festlig färd.

Jag kan ej höra människorna tala om det som fyller deras lilla värld.

Jag ville ruska dem ur denna dvala, jag ville tigga dem på knä, jag ville tala om stjärnorna, om själarna, om

döden, om storheten i deras egna öden, om skönheten och högheten i allt, i jorden, solarna och människans gestalt.EFTER LÅNGVARIG TORKA

Man knogar och stretar i livet sig fram. Man grånar i årens och dagarnas damm. Man vissnar, och blicken blir slö och kort och allt är så glanslöst och stickande torrt.

Då plötsligt i kvalmet ett moln tar form, laddat med ångest och blixtar och storm. Man står där med ens i strömmande gråt. ”Jag torkat och tvinat, o liv, förlåt.”

Det är som ett under, man vet icke hur du kom och du föll, förfriskande skur. Man står blott med droppande ögonfrans och glädes åt allt i sin nytvagna glans.ISLOSSNING

En fattig man kom en tidig vårsöndag till den stad där han upplevat sin ungdom. Han stannade framför det hus där han bodde det första året med sin hustru, nu grå och utsliten som han själv. Han kände då en underlig darrning invärtes och följande genomströmmade hans själ:

Du gråa barack, du fattiga hyreskasern, som skänkte vår vilda och utstötta kärlek värn, jag får dig så outsägligt och sorgset kär, när nu efter år min vandring förbi dig bär.

Du smutsiga gata är vorden mig helig mark, ty här har min älskade vandrat, trofast och stark. Aldrig hon höjde en klagan, hur bistert det var, och lätt under tarvliga kappan mitt barn hon bar.

Jag var en yngling med grymhet och brus i mitt blod, pockande, tanklös och hård, men hon var tålig och god. Och aldrig har hon fått höra ett riktigt innerligt ord, fast sen år vi sovit tillsamman och ätit vid samma bord.

Nu ångar luften av sol och himlen blånar till vår, och tre trappor upp ett fönster, vårt fönster öppet står! Jag vänder mig skyggt mot rutan till en bullrande mangelbod.

Allt lossnar nu lent inom mig som en varm och vårlöst

flod.Goda ord som jag sväljt, ömhet jag kuvade ner, starka känslor jag ströp, jag kan icke hejda er mer. Nu vill jag skynda till dig, min famn är så full. Hustru, förlåt för barnens och minnenas skull!

Det går till en tid med tystnad, strävhet och hån, men sina famntag kommer ingen ifrån.

Hustru, känner du ej där i stöket du går liksom en kyss mot ditt tunna och stripiga hår?

S Lindorms dikter xADOPTION

Jag kände knappast mer än ditt namn, som ändå helt kärt mig blev, då plötsligt du lade din sorg i min famn i ett sista, flämtande brev.

Innan du stillsamt gick härifrån din sorg du mig måste förtro, likt hemlösa modern, som lägger sin son på en främmande förstubro.

Som eget barn jag tar honom an, skall bli honom far och mor.

Har själv en högt älskad son, som han skall få leka med som en bror.EN DÖD ARBETARHUSTRU

I

Ej längre med tillbringaren du går, så rädd att spilla, och aldrig mer du frågar efter oxköttets pris, och aldrig mer din äkta man skall göra dig illa och rödbrusig törna mot dig vid vagga eller spis.

Och aldrig mer behöver du i husen gå och tvätta tills i hajande svindel du hjälplöst segnar ner, och du har icke längre någon barnkull att mätta och behöver icke gruva dig för hyran mer.

De minsta skreko till, när du sänktes ner i gropen. Så rasslade bland blommorna de trenne skovlar sand. Din man klev upp på graven och glodde, blek och snopen, och konvaljbuketten höll han med grov och ovan hand.

Och därhemma vid din leriga och fula förstadsgata går livet lika vanligt som om döden ej fanns. Blott samma farstus fruar än ett par gånger prata om hur du blev hämtad en dag av ambulans.II

Men går du nu i himlens sal på guldgolv som skina — och ej behöva skuras — och har det lugnt och bra, du längtar ändå därifrån till jorden och de dina och plågar dig med grubbel om hur barnen kan det ha.

Visst är det skönt och härligt att i evigt solsken blunda, att riktigt sova ut ifrån barnskrik och gräl. Här är så ljust och luftigt, och man själv så annorlunda, och här blir man bemött som om man ägde en själ.

Men i den blanka friden ett bekymmer ändå bränner: Hur står det till därhemma, och vilken ser nu åt att icke Andrea ut om kvällarna ränner och att icke lille Torsten om fötterna blir våt?

Du vill ej sitta vacker och ung i himlasalen, från hemmet över gården du ville icke dö. Du ville gå i jordens rusk i gamla fula schalen och släpa hop till hyra och mat och stå i kö.

Du ville icke skiljas, ville vara hos de dina och styra och ställa med skurning och byk. Du längtar ifrån detta främmande och fina till gubben och ungarna, till fattigdom och stryk.DEN STORE TROLLKARLEN

De levande som jag har runt omkring, de säga mig just ingenting.

Mig deras ögon äro inga gruvor.

De sladdra mest om väderlek och snuvor.

Hur illa handskas de med livets lån!

De gå och ruttna inifrån, de snaska efter ätbart tills i synen de bära smutsiga och snåla trynen.

Men döden han är alltid frisk och sträng. Han vädrar kvalmet ur vår säng.

På släta drag en upphöjd mask han trycker, en pratsjuk mnn i tankfull tystnad lycker.

Den levande jag knappast ser och hör, men bara döden honom rör han sätter mina sinnen starkt i svingning och själens klockor hålla minnesringning.

Därför, o pladdrare, jag har fördrag med dig vid tanken, att en dag din sega svada evigt är förrunnen och döden skall dig torka ren om munnen.MODERSMJÖLKEN

Han sade:

När mor min mig fött fick jag dricka tröst två veckor vid hennes bröst.

Sen måste hon vandra, skuggögd och vit, ut till arbetets dagliga slit.

Hon grät när hon sista gången gav mig brösten, som fulla sprängde.

Och när hon till sängs mig gråtande lagt hon gick till bordet — det har hon mig sagt — och kramade vårtorna över en kopp dit mjölken rann i ett strilande dropp tills brösten slaka hängde.

Det var mitt blod, det var min kraft, det var den näring, jag skulle haft i strömmar av styrka genom min kropp som droppade ner i en kaffekopp!

Min moders mjölk, jag hör, jag hör i sömnlösa nätter ditt dropp!

Droppar av liv, droppar av blod, droppar av hälsa och levnadsmod!

Min moders mjölk, jag hör, jag hör i vakandets ångest ditt dropp!Då lyfter jag mager och kraftlös arm, och då blir min kind så blodmörk och varm och ögonen gnistra vilt.

Jag skriker den ed, jag tusenfalt svor, att hämnas på allt, som stulit min mor, och en människas liv förspillt.DEN ÄKTA DÖDEN

Ja, även mig, har du försökt att blända från scenen eller biografens lakan, du hjälte med den tragiskt höjda hakan och själ och vador intill bristning spända.

Du sjunker hop i dödsarbeteskrampen och slungar kring dig slipade repliker.

I lämpliga belysningar från rampen med skolad röst din smärta ut du skriker.

Då ser jag för mitt öga gatuscenen: en fyrtioårig kvinna, redan gumma, som plötsligt kände döden vika benen och kasta henne mot en avloppstrumma.

Hon visste det var galet, och hon hörde polisens röst och andades med möda.

Det allra värsta var att hon förstörde sin rara, dyrt betalda middagsföda.

I smuts och trängsel tyst hon uppgav anden och blodet sköljde över gråa schalen och över kassen, som hon höll i handen, och stänkte ner den köpta strömmingsvalen.I livet dö vi utan stora gesten och all den höga, himlande tragiken.

Vi stupa klumpigt tungt som åkarhästen och hindra med vårt dödsfall blott trafiken.MOR OCH SON

I yrseln jag hörde dig klagande tigga att jag bredvid dig skulle ligga.

Känner du ej igen mig, mor?

Har du glömt att jag blivit stor?

Är jag alltjämt för dig den lilla, som vid din bröstvårta lät sig stilla, som drack under hårda bett av din kropp, ett biflöde till ditt blodomlopp?

Sedan kommo de första stegen.

Jag gled ur ditt knä och blev min egen.

Nu står jag vid sängen som stora karln och hör hur du yrar om ditt barn.

Fast skäggstubbig kind jag lagt mot din panna vilja ej dina läppar stanna.

De bedja, de ropa mitt gossenamn och armarna öppna sig lamt till famn.

Jag gör mig så liten och kryper intill dig.

Jag kelande viskar allt gott som jag vill dig. Men, mamma, ligger jag ej för tungt?

Till svar du andas blott tryggt och lugnt.HON KOMMER ÄNDÅ

Om förströdd du undanviker när din gamla mor du ser, efter dig hon icke skriker, sänker blott sitt huvud ner.

Var det gjort för dumma grannar var det dock förgäves gjort, ty en dag hon ändå stannar stilla utanför din port.

För att icke du skall bråka har hon prytt sig riktigt fin, hyrt sig silvervagn att åka under stjärnströdd baldakin.

Hennes tystnad bittert rör dig, och du hör i klockans dån:

”Bliv ej ond för att jag stör dig sista gången, käre son!”FÖR SENT

Allt som är vänligt ment kommer för sent,

målas med guld på kransars band, lägges som blomma i kallnad hand Men huggen och stygnen under de gråa vardagsdygnen, de träffade djupt i det levande hull, som nu skall bli mull.

Vi smussla vår ömhet och ånger in i det öra, som ej kan höra,

men hörde vårt hat så många gånger.

Med godhet vi le

mot ögon som längre ej se.

Och först intill slocknade pannor böja vi oss utan bannor.

Måste det var så,

vassa blickar och tänder

mot bröder och systrar som kring oss gå

med levande ögon och varma händer?Varför skall vårt väsens musik lösas och strömma rent först när det är för sent, brusa som tårar blott över bårar,

bränna som kyssar blott stelnade lik?MODERSMINNET

Jag också har en moder haft, en enkel kvinna, glad och god. När hennes tunga mist sin kraft hon gurglade mitt namn i blod.

Jag kom väl ej så ofta förr när själv hon öppnade sin dörr och mot min axel glädjegrät och kyssande mitt slarv förlät.

Men sen hon flyttat utom tulln och icke längre ser och hör, jag ofta klappar tyst på mulln, så barnsligt, hemlöst utanför.

Da, mor, som en gång burit mig i själ och tankar, kropp och blod med långt och gladlynt tålamod, nu är det jag som går med dig!

Du kunde kläda mig i kött, men jag kan ej ge dig gestalt.

Nu följer du mig överallt, men du skall dö när jag har dött.TRÄDET PÅ SKÄRGÄRDSGATAN

Det kämpat sig upp mellan gatans stenar i skuggan av mörka och halvblinda hus. Det sträcker magra och utsvultna grenar mot rymdstrimmans höga och avlägsna ljus.

Knuffar och skråmor får trädet tåla, och det får skåda all nattens skam.

Under dess krona sjåarna skråla

och skrubba ihjäl sina löss mot dess stam.

Genom dess kvistverk sveper och strömmar ölsyltans stinkande andedräkt.

Det står med lyftade grenar i drömmar att fånga ett ljusstänk, en fågel, en fläkt.FILOSOFEN I KUNGSTRÄDGÅRDEN

I dammgrön vinterrock med sammetskragen i nacken vankar han i solens gass, med stelt förakt i de barkbruna dragen och hakan av sin skäggstubb hånfullt vass.

En smutsig pipa mot hans kindben ryker och händerna han knutit på sin rygg.

Ur mörkret under bucklig slokhatt stryker hans frusna blick, förbittrad, hård och skygg.

Kring honom sommardagen muntert gnolar en ljus och varm och jordisk melodi.

I genomskinliga och vita kjolar små flickor gunga honom lätt förbi.

Kring Jakobs kyrka läckra gräddmoln fragga på lustfärd in i rymdens blåa land, och Kungsträdgårdens lindar lata vagga solsprängda skuggnät över markens sand.

Svettröda herrar kanta Blanchverandan och dricka wiskygrogg ur höga glas.

En tidningspojke tappar nästan andan vid sina vrål om krig och järnvägsras.Men han går lugn och smuttar på sin snugga, och ingenting hans tänkardvala stör.

Han vankar under trädens glesa skugga med stela ögon. Han är utanför.

6 Lindorms dikter kÖSTERLÄNGGATAN

Här luktar tjära, sågspån och läder, kryddsill, järnskrot och gamla kläder. Segelmakarnas flaggor hänga mellan husen, som bågna och kränga. En vilsen solglimt har svagt förgyllt hotell ”Kirunas” rostiga skylt.

Under en urblekt brödbodkringla några fulla hamnbusar dingla med ölbuteljer i vilda skägg.

En visslande springpojke står och tyder en rad av bilder och namn som pryder en smutsgul och sprucken gavelvägg.

Det är på klassisk mark jag träder.

Här slogos och knivhöggos våra fäder, här har det skvalat brännvin och blod. Mowitz i hörnet där näsblodig stod, torkad av Fredman, bägge fulla, och ljuvt i portprånget där lyste Ulla.

Hårt har det smällt i portarnas klappar, tätt har det ringts på hotellens knappar av stormiga sjömän från India land.Hit med en unge, en saftig och mullig, blåögd, brännhet och rosenhullig under en ampels trånsjuka brand!

Kloakerna harkla och hosta och mumla, skuggor med stångpisk ur gränderna tumla, och de lutande, ryggbrutna hus andas mot vandraren ut sina unkna dofter, som minna om bottensjunkna öden, födda i råhet och rus.

Men den vårstolta solen brinner högt där uppe, fast den ej hinner ner till detta tunga och grå.

I en grändmynning Saltsjön glimmar och en glänsande fiskmås simmar genom en vårrymd, befriat blå.DANS PÅ MOSEBACKE

(1913)

Kvällen står vit över Djurgårdslandet, och i det glansgröna vattenbandet gungar en färja sitt gula ljus.

Måsarna dyka i båtarnas rökar, och den nedgångna solen spökar blekt bakom Kungsholmens svartnade hus.

På Mosebacke, i träpaviljongen, höres den hasande, glidande gången av en one-step, på vällust rik.

Grabbarnas rundskurna nackluggar slänga, flickornas plymer löddriga svänga i takt med en dunkig och hes musik.

Hetsigt och smäktande bakåtböjda tätthopslingrade paren fröjda, stegande runt på dansdruckna ben.

I morgon bitti ju blåser fabriken, skönare är Mosebackemusiken:

”Putte, du är min ögonsten . ..”

Jag står och betraktar vimlet från trappan och tycker att hon i randiga kappan är vackrast bland alla i dansens flykt.Väl har hennes lugg en slamsig vildhet, men munnen har kvar sin smultronmildhet och höfterna bukta sig sjuttonårsskyggt.

En lustbåt på infärd väsnas och stimmar, aktersalongens glugglinje glimmar och häller i mörkskummigt vatten sitt sken. En vind bär mig saltluft i svala klunkar; fiolerna raspa, pianot dunkar:

”Putte, du är min ögonsten ...”FÖRSVAR FÖR STREBERN

Högt vittnar kindens färg och blickens feber, min käre Johansson, att du är streber.

Du gnor och ligger i av tusan hakar, för dina ideal knappt sömn du smakar.

Du reser riket runt och folket väcker och alla onda makter du förskräcker.

Bekänn, o Johansson, du gör det mycket för att få in ditt namn i tidningstrycket!

Betänker du då ej att tiden jagar

och slukar namn och rykten alla dagar?

Att dessa sekel som på sekel följa

skall namnet Johansson en gång bortskölja?

I bästa fall — säg svalkas dig ej bloden? — ditt namn skall dö uti isperioden.

Ja, sen så är det slut med ryktbarheten, sen vidtar stjärnlöst svarta evigheten.Då om din bragd uti det kommunala skall ingen mer i tiders tider tala.

*

Fast kort är äran och fast flyktigt livet, du hisnar ej inför det perspektivet.

Jag är så glad att ej din ärelystnad

blir släckt därav och dömer dig till tystnad.

Jag känner en som lystet sträckte gapet mot högre ting än stadsfullmäktigskapet.

Men den som ville solar åt sig roffa nu ligger vingsvedd på sin utdragssoffa.

Fast tämligt fri från ärelystnadsfebern, han ropar ändå ljudligt: ”Leve strebern!”

Ty utan dem som yvas i det lilla

vår värld dock skulle stå betänkligt stilla.

Hell därför er, som slita, knoga, sträva för att ert lilla namn en stund må leva!EFTER UNGDOMSRUSET

Man är ung, man är tjugu år med röda idéer och kinder.

Man har långt och upproriskt hår och en tunga, som ingenting binder.

Man klingar i glaset och håller ett tal vid det stora samhällsbordet.

Man ställer till en vacker skandal med att säga det rätta ordet.

Med sanningens grövsta kanoner man kör. Man talar om dem som gå utanför i vintermörkret och svälta, mens själv man sitter i blommor och ljus och lyssnar till vinets och sidenets sus och låter sin middag smälta.

Man skådar omkring sig med uppkäftig min

och sturskt och klangfullt ens stämma ekar:

”Hur kan ni sitta och dricka vin

och frossa i feta stekar

vid fattiga människors hungerskrin?”

Ett harmens sorl gör på talet slut, av villiga armar bärs man ut och läggs i en avlägsen vrå av huset att sova av sig ruset.Med hamrande huvud och ökentorr hals man vaknar som mogen man.

Om ungdomsskandalen man rakt ej kan påminna sig något alls.

Man frågar en vän, som vid sängen står: ”Vad pratade jag för smörja i går, blamerade jag mig illa?”

Så går man och låter klippa sitt hår och intar sin plats vid bordet stilla.DOMEDAGARTORTYR

Nervernas nålar sticka och hårt slå pulsarnas hamrar, men ändå icke de spricka, mitt huvuds pinokamrar.

Det rider en midnattsande sin marritt på mitt bröst och lockar med sövande röst:

”Drömlöst skall du få sova, vaggad till vila sakta, om bara du vill mig lova att dagens ljus förakta.

Jag löser ur sängens sträckbänk din möra, ledbrutna kropp, jag låter dig andas opp.

Men först skall du hata dagen, som skiner, larmar och skriker och rungar av hammarslagen från tjutande fabriker.

Din dröm, ditt verk och din dådlust åt mig blott anförtro, så skall du få lugn och ro.Dagen är snabb, förgänglig, och mörkret sig stort skall växa. All strävan är fåfänglig, vad än profeter käxa.

Hölj dig i bitter tystnad, blås ut ditt halvbrunna ljus och bomma till ditt hus.

Skjut du kakelugnsspjället och sätt dig i mjukaste stolen. Det är bättre i stället för ävlan under solen.

Då skall du djupt få sova, då stannar grubblets borr, och pannan blir lugn och torr.”

Jag vrider mig och stönar med sammanpressade tänder: ”Sannerligen, du lönar mig med fulla händer.

Väl frestar mig klenoden, men lösen är mig för tung, och jag är ännu för ung.

Du kan mig sönderbända till slut på ditt plågoläger.

Jag dukar under, kanhända, och gör allt vad du säger.

Och jag skall bespotta ljuset, förmörkad och feberyr genom din långa tortyr.Men tills du hunnit piska min sista kraft ur kroppen, jag dricka vill av det friska ljuset till sista droppen.

Jag är ju bara en människa, som snart skall till mörkret bort, och ljuset är så kort.”FÖRRÄDAREN

Jag känner ännu svedan,

fast det är längesedan

och fast jag detta ärligt glömma vill.

Omkring oss våren jäste.

Vi svärmade, vi läste

allt klangfullt som vi kunde utantill.

Om dig jag länge undrat

och hade dig beundrat

så häftigt som man kan vid sjutton år.

Du var för mig den bäste,

en lösen och ett fäste.

Du hade ett så vackert, slarvigt hår.

Jag rodnade av lycka

när jag din hand fick trycka.

Du var ett huvud högre minst än jag. Du mig till himlen höjde, och länge ej det dröjde förrän vi svurit ett fostbrödralag.

Vi skulle världen frälsa

med all vår unga hälsa,

vi skulle dränka ondskan i vårt ljus.

Vi skulle allt fullkomna.

Det var så svårt att somna om kvällarna för stora tankars brus.Vart känslofrö som grodde jag tryggt dig anförtrodde.

Jag hade ej för dig en hemlighet.

För varje ord du sade jag blott beundran hade.

Du var en gud och jag var din profet.

Då kom det svåra slaget,

det första nappataget

med livets våld, som ingen slipper från.

I magra utkantsparken

vi lagt oss ner på marken

att glädja oss åt gräsets slitna strån.

I upprorsröda kvällen vi byggde molnsamhällen med renhet och rättfärdighet uti.

När sista molnet släcktes

jag kallt och snöpligt väcktes

av en parfymdoft, som drog frän förbi.

Med röda, råa läppar

och tunga öronkläppar

en kvinna fnissande omkring oss strök.

Hon kyssar åt oss slängde

och mjukt på midjan svängde

och brände av små blickar på försök.

Och du sprang upp för blicken och svarade på nicken!

Med grumlig röst du sade mig adjö.

7 Lindorms dikter

JrJag låg där som förkrossad, av blygsel genomblossad.

Jag vände mig mot jorden för att dö.

Där låg jag övergiven

med själen sönderriven

och jämrade mig högt av raseri.

Jag var försmådd, bedragen, min tro i stycken slagen.

Det var en fanflykt, ett förräderi!

För första lust du mötte,

du mig åt sidan stötte,

jag som din broder var i kamp och dikt.

Du nesligt mig förrådde,

min trohet du försmådde

för ett par fala kvinnohöfters svikt.

Jag som mitt hjärta burit

var dag till dig och svurit

att in i döden vid din sida stå,

jag kände avund stinga

och varma tårar springa

för att jag icke helt fick om dig rå.

Vår vänskap blev väl lappad,

men glorian var tappad

och sedermera skildes våra spår.

Och jag drog ut på färden

att ensam frälsa världen,

som man blott kan, när man är sjutton år.DEN BEFRIADE TRÄLEN

Jag kommer från en bakgård, som svartnat av rök, där kloaken rosslar tungt som en obotligt sjuk och där, matad av mörka och osande kök, en soptunna tronar med inbucklad buk.

För alltid bär jag med mig min barndoms fattiglukt. Det första jag minnes från mitt tidigaste liv är köket därhemma, som rann och rann av fukt, söndagens klockklang och sorgsna positiv.

Jag saknar dock min barndom, ty där fanns glädje med. Finns det lättare steg än barfotasteg?

Jag spelade kula och jag plockade ved och jag metade mörtar på pannkaksdeg.

Min mor var den vackraste i hela vårt kvarter, hon var så hög om bröstet och gången var lätt.

Och hennes fina händer jag ännu för mig ser innan de svullnade av skurning och tvätt.

Men pojkårens lappade blus jag växte ur och böckerna far min ur mina händer slog.

Jag skulle bli en träl, bli ett dragaredjur och därtill jag hade ju kunskaper nog.Då grät jag av hat och jag rasade mot Gud och jag knöt mot hans sotiga himmel min hand.

Se, min panna är fri, varför kastar du mig, Gud, som en träl ut i träldomens tröstlösa land?

Jag fick blott några blommor på min nattvardskostym. en klocka och en plånbok med blåpenna i, jag som drömde om harnesk och riddareplym, jag, gossen, som sagans alla tomtar stodo bi.

Så gick jag till maskinen med upproriskt blod och jag hatade maskinen av hela min själ, tills hatet värkte loss och omsider jag förstod, att den är ingen träl, som ej känner sig som träl.

Jag var den ende vakande bland folket som sov, jag var frihetens hemligt utkorade son, och jag skall in i döden sjunga skönhetens lov med lungor som rassla av järnfilspån.

Se, mänskligt är mitt öga och mänsklig pannans bukt. Jag bär som en purpur min oljiga blus.

Jag kommer från en bakgård, från mörker och fukt, men känner mig uppfylld av det finaste ljus.FIENDENS FÖNSTER

Min gamle fiende, jag står en regnkväll efter långa år och ser din våning lysa vänlig.

Du är dig lik, fullt igenkännlig, ja, samma nacke, samma rygg och gången lika rask och trygg som när du bjöd mig bästa stolen. Du går ditt golv med pipan tänd och blicken fridsamt inåtvänd och knäpper tankspritt på fiolen.

Och från badbaljans varma vatten står röken, röd av brasans ljus.

Din hustru öppnar just sin blus och ger den lille mat för natten.

Där ute är det vått och fult och det fördubblar hemmavärmen, och lampan lyser varmt och gult under den gula sidenskärmen.

Ifall du blickat ut du sett en skugga vid ett trädskelett,men skulle aldrig kunna anat, att det var jag, som på dig spanat, ej ont och hårt och avundsjukt, nej, minnesgott och mjukt.

Men om du vetat av min blick där spinnande av lugn du gick, du skulle ej med hat i minen gått fram och dragit för gardinen. Du skulle slagit fönstret opp och böjt dig ut i regnets dropp.BORTOM TID OCH RUM

Hans älskade är död sedan hundra år tillbaka.

Och hennes mun var röd,

och hon var en annans maka.

Och han har spelat pjärr

och sprungit på graven som liten.

Ännu syns det ärr

efter hans skor i graniten.

Han blev i henne kär i de sorgsna tjuguåren.

Han kom i tankar där en rosenröd kväll om våren.

En flicka varit stygg

och kyssarna smakade vatten.

Hon hade visat rygg

och han hade lyft på hatten.

I kvällens skymningssken han kom med värkande hjärna och såg en rämnad sten med dödskors och födelsestjärna.

I nött uthuggning stod

ett gammaldags namn: Gunilla.

Då svalkades hans blod,

och allt blev smärtfritt och stilla.Som ton från en spinett det glasklart i örat dröjde.

Med schal och bröstbukett en dam för hans syn sig höjde. Vid öronen hon bar sitt hår i två blonda kransar, och bräckligt ljuv hon var med halvsänkta ögonfransar.

Hon stod där smärt och fin och fingrade kjortel vecken.

Så med förklarad min lyfte hon handen till tecken.

Han följde blek och stum på tå över ljudlösa tiljor.

De kommo till ett rum, som doftade svagt av liljor.

Och hennes hand var smal som ingen, ingen annan.

Och hennes mun var sval och kändes så skönt på pannan. Men då han blev varm, vände hon sorgset bort munnen, skylde skrämd sin barm och var som en fläkt försvunnen.

Han då med visshet vet att hur han än går till väga aldrig i evighet skall han henne få äga.I hans själ faller ro, en gyllene, vemodsfärgad.

Nu hans kärlek och tro är från besvikelsen bärgad.

Väl han drages ibland från deras möten om kvällen av en brännhet hand till livets bullrande ställen.

Om då ett eldigt hull en lustans eldsvåda tänder, vaknar han ångerfull med huvudet i sina händer.

Vandrar nästa kväll till trädgenomsusade friden, där under grånad häll lugnt hon har bidat tiden.

Kom han ej i går

eller var det ett sekel sedan?

Bortom dag och år

har hon förgätit det redan.

Bortom lust och gråt

och känslor, som sjuda och tumla,

lugnt de följas åt

där intet kan störa och grumla.

Djupt i evighetsron

mötas de öga mot öga,

medan en orgelton

drar genom popplarna höga.DET GAMLA

Alltid min blick blir blank av ömhet mot gamla plank och grånande kåkar.

Går jag min aftonrund stannar jag mången stund hos dem och språkar.

Jag som ej anor har ens från min farfarsfar hemligt mig gläder.

Här får jag stam och rot, här blir jag satt på fot av okända fäder.

Full av minnens musik fingrar jag på var spik, och handen darrar.

Kunde falla på knä för detta murknade trä i tröskel som knarrar.

Var han en muntergök, han som den dörren strök? Vad fick han för döden?Sjöng han vid penselns drag, hade han barn som jag, hur tog han döden?

Jag som min forntid mist drömmer inför en kvist i bågnande bräder.

Varsamt jag tar på allt, intet lämnar mig kallt hos mina fäder.STOCKHOLM

Om jag blev aldrig så bitter då jag ej fick som jag velat, aldrig har ännu jag klagat att jag i Stockholm blev född. Strömmen med gnistor och glitter genom min ungdom har spelat. Gripen jag sett bakom Solna kvällssolen segna förblödd.

Blåsiga vårbrytningskvällar ännu på Skeppsbron det händer att Strindbergs ynglingaskugga hungrig bredvid mig går.

Skuggor av lustiga sällar brottas i knaggliga gränder, sånger i rännstenen sorla av Bellman och Lucidor.ETT GRÅTANDE BARN

Aprilblå himmel över svarta parker och sol som skurar staden blank till påsk.

Jag driver kring och vädrar av mig vintern och lyss till gatans ljud, så nya, friska som hörde jag dem just för första gången. Det är en spänstig klang i hjul och fotsteg, ja, själva ölutkörarens buteljkorg, slängd på hans breda rygg, melodiskt klirrar. Behagligt porlar bullret in i örat och själen ljummas upp av detta solsken, som strålar genom rocken in i bröstet och manar mig att sluta fred med livet.

Då genomskärs min märg av denna snyftning från detta barn, som tuggar vilt sin näsduk och snokar som en vilsen hund längs gatan att finna penningsumman, som hon tappat. Och hennes tårar rinna, rinna, rinna ner över kinderna och in i munnen.

Hon skriker till för varje vänlig fråga och icke hjälper tröst från magasinsfrun och goda ord från en chaufför med brumbas, som står och glor med stora, dumma händer. Hon måste skrika, bara hopplöst skrika, ty hon törs aldrig, aldrig mer gå hem.Och dagen miste plötsligt allt sitt skimmer och borta var försoningen med livet för denna barnaångest in till döden, för dessa skrik, för detta meningslösa, för dessa tårar, som blott blevo smuts.GOSSEN I GARDEROBEN

När han var barn och det kom främmande, han sprang och gömde sig i garderoben. Han satt där tyst i kamferdoft och mörker med huvudet mot mammas bästa klänning. Så kunde timmar gå i djup fundering alltmedan pratet slamrade där ute.

När äntligen man drog sig mot tamburen, han trädde ut, belåten, fri och räddad med ögat ovant klippande mot dagern

Den vanan sitter i på äldre dagar.

Det kommer främmande! Förskräckt han skyndar att smita undan, fast han räcker handen och bjuder de besökande att sitta.

Och pratet går, men han har gått och gömt sig, hans egen röst är främmande och fjärran, och han kan se sin kropp liksom på avstånd strö handslag, ord och leenden omkring sig.

Själv sitter han i gott förvar och tiger och väntar blott på ensamhet och tystnad.MANNEN TILL HUSTRUN

Varför skulle jag kvida, när livet mig jagar och agar?

Du går ju än vid min sida och delar bördor och dagar.

Du är väl en smula tyngre, och bredare är du om barmen, men var ej mer brunögd som yngre, när du mig hängde på armen.

Kanske ej alltid jag märker att du bär mer än det halva, men när som svårast det värker lindrar din hand som en salva.

Föll jag för fiendestöten, kom du med oljan och linnet. Ungdomens månskensmöten stå vid din smekning för minnet.

Och för en stund jag tycker vardagens grånad sig skingrar. Munnen jag darrande trycker mot dina styvnade fingrar.ömheten vänder tillbaka, nej, den var aldrig gången! Och åter kyssarna smaka ljuvligt som första gången.

Lindorms dikterSILKESLOTTET

Hon drömde få sömma en duk på väggen i hans rum.

Ett slott med glaspärleportar

och jägare på huk,

som fällde smäckra hjortar.

Det finaste silkegarn som någonsin stod att få till bonaden skulle hon taga.

Men det blev för många barn och för många strumpor att laga.

Och av hennes drömda slott, byggt av de grannaste garn, som skulle för honom lysa, blev ett enkelt täcke blott, så att han ej skulle frysa.EN EFTERMIDDAG

Brasan prasslar, och utanför ett höstregn i lyktskenet ryker. Han sitter lugn och från köket hör hur hustrun står och stryker. Nu slår det i dörren till barnens rum, hör, vad det bullras och skrattas! Alla ha lungor och ingen är stum och ingen av dem fattas. Men dagen skrider mot nattens blund och brasan sjunker och mattas. Snart är försvunnen den korta stund, då ingen fattas.BÄSTA SEGLATSEN

Havet springer och leker i sol med små böljor som brytas av och spruta sin saltdoft vida omkring. Lugnt står osynliga ångares rök mot rymdens kupiga spegel ... Men det är ändå ingenting mot när jag låg i en kullstjälpt stol och seglade i min barndoms kök ut över korkmattans farliga hav med en handduk till segel.HÖDOFT

I mörker han går och yrsnön viner. Plötsligt för minnet en sommaräng skiner. En doft av hö genom snöyran slår. Han trampar i gröngräs och solljum mull, och himlen och jorden av dagg hänger full. Han springer på sommarlov för att bli brun bland snöande maskrosfjun.

Som gosse en gång han rymde ur sängen och smög sig på stadsbleka fötter till ängen, som sjöd under humlors och getingars sång. Med pojkstora ögon han lyssnade till vart grässtrås växt och var fågels drill, då lent genom vindstillan mot honom flöt en hödoft, soldränkt och söt!

Nu är han förföljd, har sin barndom i spåren. Det händer ibland under frostiga åren att liksom i hödoft han hemligt går höljd. Gestalter och öden förgängelsen tar, hur kan då en doft genom livet bli kvar? Blott det vill han

minnas, när han skall dö: att livet doftade hö.

MORGONEN

När takets likkistlock din bröstkorg klämmer i sömnlös natt, så att du knappt kan andas, och kakelugnens vita lik dig skrämmer, kan du ej tro, att morgon mer skall randas. Nu sover allt. Blott du är förbigången och ligger trött och lyss till mörkrets susning. Nej, aldrig, aldrig blir det morgonljusning och aldrig, aldrig börjar fågelsången! Du lyssnar spänt, med pulsen plötsligt stannad, och kryper hop likt en av Gud förbannad. Omsider i en dvala in du gungas och genom avgrund efter avgrund slungas. — — — — — Du vaknar lugn. Din säng av sol är varm och se, din son har lagt sig på din arm!LYCKANS MINUT

Är det sant att jag håller ett barn på min arm och ser mig själv i dess blick, att fjärdarna gnistra och jorden är varm och himmelen utan en prick?

Vad är det för tid, vad är det för år, vem är jag, vad bär jag för namn? Du skrattande knyte med solblekt hår, hur fick jag dig i min famn?

Jag lever, jag lever! På jorden jag står. Var har jag varit förut? Jag väntade visst millioner år på denna enda minut.DEN SJUKE

Jag lider av steg och röster och skrämmes av gatans dån. Jag undrar om det betyder att jag skall snart härifrån?

Börjar min hörsel skärpas för andra, finare ljud, så att jag bättre skall höra den lågmälda dödens bud? RÄDDNINGSBÅTEN

Båten är full, vi kunna ej hjälpa, relingen ligger vid vattnets rand. Lyfts du ombord skall båten stjälpa och ingen räddas i land. Därför måste vi lyfta åran, din kära hand uti trasor slå. — — — — Det bubblar blodskum i akterfåran och över en människa vågorna gå.VÅR DÖDA BROR

Vi ha nästan alla en död liten bror, som ej var lik oss andra och slet så litet skor.

Visst kunde han bråka, men var ändå snäll, och för att fås att lyda behövde han ej smäll.

Vår mor lyfte fingret och strax han förstod. Han kramade och kysste tills åter hon blev god.

Så red han sin gunghäst tills olyckan kom. Hur vit han låg i kistan kan mamma tala om.

Hon tänkte på honom sen barnen hon lagt. Han skulle ej få leva, det hade jämt hon sagt.I tankar hon länge efter hans död dukade åt honom och skar för mycket bröd.

Vi ha nästan alla en död liten bror. I smyg vi gå och längta att nu han vore stor.SOMMARFRID

Jag hatat dig du onda hus där moder min stod lik. Från dig i vinterkvällens storm jag hörde ångestskrik och hur man slog i kistan spik på spik.

Men du stod kall och oberörd och hjärtlös som en stock. Men fast du bara var av sten du borde fattat dock: här låg min moder vit med svarta ögonlock.

Jag ville sparka på din dörr och hämnas på dig grymt, du som uti ditt skumma valv en sådan sorg har rymt och ändå ej till mildhet visat skymt.

Men vintern gick och våren med och nu är sommarns tid. Du tyckes mig ej längre hård, ditt fönsters blick är blid och från kupolen lyser korset frid.Jag var ett egensinnigt barn som klöste och skrek till. Men ingen får sin vilja fram, om livet icke vill. När sorgen slår, så skall du vara still.

Lugn vill jag stiga på din trapp, ty jag från hat är ren. Försonad böjer jag mig ner i solens goda sken och lägger handen på din tröskelsten.MUREN

Vi levande sätta

förgäves vår skuldra mot dödens mur. Förgäves vi tvätta

dess stenar med tårarnas brännande skur.

Vi glömde ju tacka,

vi trodde ju ej att så bråttom det var.

Vi ropa, vi knacka

som fångar, men aldrig vi höra ett svar.

Men innanför sucka

och lyssna och ropa de döda som vi.

De söka en lucka,

de bända mot muren, som evigt står bi. De döda, de snyfta

av saknad och längtan till tid och rum.

De skugghänder lyfta

och bulta i ångest, men muren är stum.

En moder som slites

från barnet med navelsträngen som brast,

hon sparkar och bites

och klänger förtvivlad vid muren sig fast.Från fader och moder,

från syster och broder, från stora och små,

som dånande floder

de klagande stämmor mot muren slå.

De småningom domna,

men ständigt förstärkes den tynande kör

av stundligen komna.

Och högt stiger bruset som aldrig dör.

Ej muren skall vika,

fast döda och levande blint storma an.

Hur högt de må skrika,

de skola dock aldrig förnimma varann.

Och vad än förkunnas

skall tystnad i evighet skilja dem åt.

Blott skalden förunnas

att höra ibland som en avlägsen gråt.FRÄMLINGEN

Liksom de andra har jag mitt rum och sitter i värmen och ljuset.

Jag får dock ej ro i mitt lugna bo.

Som en presenning grå och skum himmelen släpar mot huset.

Kan icke känna mig sömnig och trygg och lugnt mina dagar samla.

Jag sitter på huk

under himmelens duk

och vågar ej luta mot något min rygg,

ty snart skall ju allting ramla.

Jag är kanske kräsen, men jag får

ingen vila i jordiska sängar,

i jordiska rum

där dagern är skum

och solskenet flyttar och klockan går

med rastlösa pendelsvängar.

Nu är jag en husvill tiggare blott i ogästvänliga länder.Men dunkelt jag minns: en gång var jag prins.

Jag får ingen ro förrn jag hunnit mitt slott, som ej murats av människohänder.

Jag längtar efter en bofasthet, där ej mig förgängelsen jagar.

Från höst och vår

och tiden som går,

jag längtar till landet Trofasthet,

långt bortom nätter och dagar.

9 Lindorms dikter xMÄNNISKOÖDE

Jag har ett hemligt sår som rinner i själens botten någonstädes.

Men aldrig jag dess källa finner och kan dess flöde dämma opp. Det strilar sakta under dagen, när jag ibland de mina glädes, och när jag sömnlös ligger slagen jag hör dess snabba, strida lopp.

Med allt jag bäst och dyrast hade3 jag skulle täta denna läcka, min tro, min gärning där jag lade, om såret lät sig finna blott. — Nu får jag leva som sig slumpar och icke låta mig förskräcka så länge hjärtat tappert pumpar och orkar hålla skutan flott.PÅ TORGET

Hundarna skälla och bryggarvagnarna skrälla. Det fryser i skuggan och töar i solen på snösmutsigt torg. Folket i strömmar, driver i vårklädersdrömmar. Svart genom marssolen åker ut över torget en sorg.

Hyrvagnen smyger tyst genom smutsen som flyger. En vit liten kista med rosor står bakom kuskbocken dold. Mitt i trafiken, hetsad av gatstensmusiken, måste den ljusskygga sorgen tränga sig fram, knappast tåld.

Snabbt du mig sände en blick och ansiktet vände flammande ner mot buketten. Du ville vara i fred.

Främling som blöder, vredgas ej, vi äro bröder! Broder, i svåraste trängseln bär jag min sorg, jag med.EN FLYENDE SORG

Går du ifrån mig, sorg?

Vad har för ont jag gjort, när du ej stannar längre, som gjorde livet stort?

Du bleknar sakta bort.

Min själ blir ständigt trängre och ögat torrt.

Jag släpper dig ej, sorg!

Jag skall dig hålla kvar.

Rått hör jag nöjet vissla sin gällaste fanfar.

Gå ej ifrån mig, sorg!

Tag sömnen från min säng, mitt väsen blodigt gissla, bliv hård och sträng!

Ur mina armar, sorg, du ändå gör dig fri och broderligt du bannar till tystnad mitt skri:

”Var tröst, en större sorg skall hinna dig en dag, en starkare, som stannar längre än jag.”BRINNANDE BÖN

Jämt när jag såg i en blick blott jag till hornhinnan hann, fraser och leenden fick så ifrån kvinna som man. Tiden är flyktig och bråd, morgondagen är blind, ha vi då tid och råd tala om väder och vind?

Jorden rullar så fort, snart saktar blodet sin takt. Det är så mycket stort som vi ej hinna få sagt.

Därför borde var stund anden som eld bryta fram djupt ur vårt väsens grund, naken och allvarsam.PÅ NEDRE BOTTEN

Nu vämjes jag vid den fördömda lotten att ängslas för obotlig jord.

Jag vill byta med skräddarn på nedre botten som sitter i frid på sitt bord.

Han kan icke plågas av syner och drömmar för sin hindrande ögonskärm.

Han ser bara tyget, som just han sömmar till ben, till rygg eller ärm.

Och den som har skygglapp kan aldrig skrämmas

när olyckan spränger förbi,

men den som är utan, han översvämmas

av oron och drunknar däri.

Men skräddarn han sitter stillsam och grånad i kut under taklampans ljus.

Och gör honom livet ibland förvånad, så tar han till tröst en pris snus.

Han följer ej drömmen, som skymlar och vinkar. Han sover nog bättre än jag.

Jag ser hur hans flitiga synål blinkar i lugna och avmätta tag.Så kommer hans hustru med kaffepannan, en gumma, grånad som han.

Hon skjuter varligt hans skärm ur pannan och gott de betrakta varann.

Då ville jag vara en son till dessa, med deras stillnade drag.

Jag skulle hjälpa att prova och pressa och ärva firman en dag.

Men säg mig, vad har jag då gjort för illa som ej kan bli dessa lik, som ej kan få sitta krokig och stilla i lugn i min lilla butik?EN VARDAGSKVÄLL

Det är en vanlig vardagskväll med mänskosorl och hundars skäll, med svarta skarors täta tramp på hemväg efter dagens kamp.

Hör spårvägstrådens melodi!

Se ljusreklamens röda skri!

Och under isvitt båglampsblink går lasten i sitt färska smink.

Det är en vanlig vardagskväll och livets ton är vardagsgäll. Varför är jag så ångestfull?

Det är för människornas skull.

Hur slappt de födas, lojt de dö och stå vid usla brunnar kö, fast vintergatans vita släp högt tindrar över jordens skräp.

Tung är, o mänsklighet, din färd i smutsens och i sorlets värld.

Fast över taket till ditt hus står milliarder solars ljus, kan du ej hålla själen ren i deras sekeldjupa sken.

Hör, rymden sjunger segersäll!

På jorden är det vardagskväll.HAN SOM BROTTATS MED GUD

Kvällen är genomskinlig, under björkarna ryka myggen, från logen hörs dunsar och danstramp och dragspelsljud. Men ensam vid snedblåsta sjöbon, med nävarna på ryggen, står Johan, Höghultadrängen, som nyss har brottats med

Gud.

Hans ansikte är knotigt under helgdagshatten.

Han står i begrundan och tuggar på ett strå.

Vatten speglar himmel och himmel speglar vatten och halvmilslångt ute hörs ett par åror gå.

Han har legat i spanska sjukan i den gungande, brinnande

sängen

och slagits för sitt fattiga liv och kämpat med Gud om

sin själ.

Allsmäktige Gud ur en åskby steg ned för att brottas med

ringe drängen,

vräkte honom mot jorden och slog honom halvt ihjäl. Han bultades och vreds som en smutsig trasa och kände det pyra som eld i märg och ben, såg väggarna ragla och sänggaveln rasa och föll genom avgrunden som en sten.

I ögonen sitta skuggorna kvar från de svarta, svindlande

djupen

och ännu det rungar i bröstet av kastoskovelns ljud.Flickan och kortspelet, dansen och snuset och supen äro blott vind och fåfänglighet för den som brottats med

Gud.

Han har ej längre sin lust åt världen, som bullrar en sådan förklaringens kväll.

Se, fiskar ej Petrus på mörknande fjärden, där månskenet glimmar som strömmingsfjäll!YTTERSTA DOMEN

Att isperioden sig närmar

kan ej mitt otåliga sinne trösta,

när jag ser dessa brokiga påfågelssvärmar

av narrar, som högt sig brösta.

De dansa kring sina kalvar och klibba sig samman i svettiga klungor. Det stiger ett skryt från lallande tungor mot stjärnhimlens höga allvar.

Nu krävas något som ruskar oss nakna ur våra präktiga kläder.

Ett väldigt tecken, ett Herrans väder, åskslag och brinnande buskar.

De gamlas syndafloder lugnade massan, den fräcka och lystna, och fick kritiken att fortare tystna än våra isperioder.

Må byar och städer vackla med skökohus, banker och kassakistor, och Mikael svinga vintergatan som fackla med alla dess solar till gnistor.Se, jorden i världsorkanen

slänger som ett nötskal på syndaflodsbranten,

och vrålande stegrar sig Stilla oceanen

att brottas med Atlanten.

Från fästet stjärnorna stupa och draga i fallet fräsande strimmor, och solen som en lampa med tilltrasad kupa osar i tätnande dimmor.

Gravarnas stenar ramla.

Och efter tidsåldrar, folkslag och klasser i böljande, tysta, oändliga terrasser folken till doms sig församla.

Det brinner, det dånar, det dagas!

I skenet som vältrar från de himmelska bergen de skylande fjällen från själarna flagas.

Vi blottas intill märgen.

Och folkhaven undra och tiga

— i tystnaden hör man en stjärna falla — och allas blickar hisnande stiga med samma mål för alla.

O, kunde den andlösa stunden med allvarsglans på anleten uppåtvända, med reningens eld i blickar ljusdrucket spända, för evigt bli hejdad och bunden!

I djupet faller planeten,

utbränd och svart med sitt olycksöde.

Tyst i förklaringens renande flöde tvages mänskligheten.Men klubbslaget stillheten bryter.

Hör den förbistrade tungomålskören!

Hör hur man åter ljuger och slingrar och skryter under de långa förhören.

Darrande falskt det bräkes

och blickarna dregla av paradislystnad.

Jag lutar mig ut över djupet och kräkes och längtar till köld och tystnad.BEKÄNNELSER

1922HEMMA

Jag är skapad på mitt vis.

Ginge jag i paradis i en luft av evig blånad, skulle jag gripas av en trånad efter mörker och blåbärsris.

Kunde jag i Spaniens land bli en hög och mäktig grand med ett språk som smalt på tungan, måste jag ändå lätta lungan med att viska på svenska ibland.

Bodde jag ibland en stam, där omkring mig smickret sam och på kinderna jag kysstes, skulle jag längta till de tystes land, där känslorna stammas fram.

Rolös blir jag i en grav vid ett solvitt, sydländskt hav under papegojors pladder och ett rusande blomsterfladder.

Jag vill bo under mossa och lav.

io Lindorms dikterJag har varit trilsk och dum och ej haft om världen hum.

Fick dock ej för sent min läxa.

Jag blev född att glädjas och växa blott på detta fattiga rum.MANNEN

Till härskare och konung i ditt rike förundransvärt du skapat mig, natur, med ett begär att bliva gudars like och ändå vara djur.

I höga, klara nätter jag förnimmer att jag med själva stjärnorna är släkt

— och släkt med henne, som i lyktans skimmer emot mig blinkar fräckt.

I varje bröst från födelsen det kluckar en dyig, underjordisk flod.

Och älskaren, som vekt och själfullt suckar, vill gjuta oskulds blod.

Och den som nyss, stoltserande med starka och spända vador, kvinnoynnest väckt, om några timmar som en tölp skall snarka, på ryggen nesligt sträckt.

Den som med sina barn vid aftonbrasan har rullat om i lek och äpplen stekt, skall kanske samma natt i mardrömsfasan bli vild och stöna fegt.Hos den som makligt middagsmaten smälte med tröga andetag och släpig blick, kan du ej spåra morgonstundens hjälte, som fram bevingad gick.

Du vet, natur, jag äger icke krafter att länge härda ut i last som dygd.

Av jordens ädlaste och lägsta safter är jag en blandad brygd.

Väl kan jag samman av förfäran krympa inför den dunkla lott som blivit min, men jag kan icke fegt mitt väsen stympa och krypa ur mitt skinn.

Jag måste surt och sött i botten svälja och icke svikta för allt lågt jag fann, men leva detta liv, jag ej fått välja, så stort och rent jag kan.EN RESENÄR

Är jag den ende som går sakta och ej kan hålla rätta takten?

Jag har så mycket att betrakta, ty jag är främling här på trakten. Omkring mig människorna forsa på gator, som varandra korsa.

De flesta nog förnummit rykten att de blott äro resenärer, men glömt det som en fras i flykten för mera brådskande affärer.

De varken undra eller ana.

De blevo tidigt hemmavana.

Men jag är född att ständigt minnas: du är en främling här på orten.

För dig får ingen vardag finnas.

Se, äventyret står vid porten!

För dig på första, bästa gata finns nog att älska, ömka, hata.

Jag tar mig tid att allt beskåda.

Jag läser skyltarna på husen, ty allt har något att förråda.De många skilda fönsterljusen, ett spektrum över hemmens dagrar, jag gripen i mitt minne lagrar.

Med gamla hus jag mig förbrödrar, jag gillar gamla plank som skräpa. Jag går bland torgens bleka mödrar, som tungt på barn och kassar släpa. Men helst jag mig förtroligt tryggar till gammalt folk med slitna ryggar.

Jag är god vän med många döda på gamla, gröna kyrkogårdar.

Jag läser deras namn med möda i utnött skrift på sjunkna vårdar.

I ångestbleka sommarkvällar det skiner frid från kors och hällar.

Snart ljuset skall för alltid skymmas. Kan något finnas mera viktigt?

Allt, allt skall i mitt inre rymmas och därför må jag leva riktigt.

Så kan det sägas om den döde:

”Han visste brinnande sitt öde.”\

NYBYGGAREN

Till Gunnar Westin Silverstolpe.

Förfärligt är att vakna upp från sin ungdoms lustseglats på mandomsårens nakna, av havet slagna, klippavsats.

Av storm och böljor bollat drömskeppet driver som ett vrak.

Se, vattnet översållat

med mången nyss omistlig sak!

Där drunknar vattendrucken den eldigt kyssta sidenskon, fiolen gungar sprucken och gurglar fram en grumlig ton.

Och vimplarna som viftat mot grånad himmel sitt förakt nu ömkligen ha skiftat från festligt rött till vattenblackt.

Du torkar dina kläder invid en mager rishögs brand.

Till hus du tar de bräder,

som stormen kastat upp på strand.Och när du borrat brunnen och stenarna från åkern röjt, du pipan tar ur munnen och spottar tryggt och självförnöjt.

Infödingarna svärma i skygga klungor kring ditt hem. Du söker språket härma och talar snart som en av dem.

Du tar bland dem en kvinna, som rör sig raskt i spiselvrån, som baka kan och spinna och föda dig en kraftfull son.

En flik av ungdomsflaggan, som du har räddat, tar du fram och lägger över vaggan.

Du ler därvid så allvarsam.

Du fåfängt lyfte handen att spana segel eller rök.

Nu ser med ro i anden du röken från ditt eget kök.

Men stundom mitt i natten du jagas upp, hur hårt du sov, och ser på nattblankt vatten i drömlikt dis ett gyllne skrov.NORR OCH SÖDER

Jag föddes mot norr, o bröder, men har väl ett fönster mot söder. Hur skulle de bistra och snåla vintrarna annars jag tåla, om ej jag fick skämta och svärma och hjärta och händer värma.

Jag får dock ej vistas för ofta, där honungsblommorna dofta.

Jag får ej så länge ens stanna att blekheten går ur min panna. Jag måste mot norr tillbaka och näktergalsklangen försaka.

Vi föddes ej, bröder, att leka och sorglöst som vildar oss steka. Vi få blott ett ögonblick luta oss ut genom sommarens ruta.

Vi föddes mot norr, våra öden vetta mot vintern och döden.GRANNENS KLOCKA

Ofrid mig övermannat.

Min egen klocka jag stannat för att få sova.

Lemmarna bli så tunga ...

Då hör jag klockslag runga, tunga och dova.

Det är klockan hos grannen, den tyste, okände mannen, jag möter om dagen.

Och åter jag ligger och stirrar i mörkret, som sakta klirrar ännu av slagen.

Och åter sorlar all världen runt omkring huvudgärden och börjar mig banna:

”Du fege, jag icke dig släpper. I bröstet en klocka knäpper som först du får stanna.”Allt strängare stiger bruset: ”Du är icke ensam i huset som du tycks mena.

Du är icke ensam i tiden, du kan icke köpa friden åt dig allena.”POETEN OCH GLÖMSKAN

Jag vill lära sent och tida att mot glömskan leende glida utan minsta skryt och prål.

Jag som andra skall ej slippa lämna kläder och nyckelknippa för att sänkas i ett hål.

Mycket i mig måste kuvas innan min skylt från dörren skruvas och jag stryks från jorden ut.

Jag vill lära utan kvidan naken och namnlös kastas åt sidan liksom fäderna förut.

Må i avskildhet och tystnad all den kliande ärelystnad bulna ut ur min natur.

Jag den sinnesro vill vinna att som en bonde kunna försvinna eller som ett markens djur.SEGRARINNAN

Så länge du är med,

du, du allena,

med ögon lika rena,

så kan på denna värld jag ej bli vred.

När du kan vara här

och ej försmäkta,

du glada, stilla, äkta,

varför ej jag som mycket sämre är!

Med samma ljusa min jag jämt dig möter.

Bland allt som stör och stöter du glider fram så oåtkomligt fin.

Men icke skrämt och skyggt förbi du svävar.

Du ej för smutsen bävar,

och dina höfter röras fritt och tryggt.

Du skall en gång bli mor,

men ej förlora

ditt lugn, det ljusa stora,

bland barn som rusta om och slita skor.Det är en dyrbar tröst

att få anamma

bland dessa ofruktsamma

med sköna själar men med torra bröst.

Du, som vi andra, fick en kropp att bära.

I segerlugn och ära

du mötte livets råa rovdjursblick.

När därför dig jag ser, jag känner ånger för alla dessa gånger

jag glömt hur modigt mänsklig genius ler.MÖDRARNA

Barnet på din arm i baljan simmar, brasan varmrött genom vattnet strimmar, och det snöar där utanför medan stormen kring knuten kör.

Åter sitter du vid vaggan fången, lugn och lycklig. Minns du förra gången? Under krigsklockors klagodån fick du bada din lille son.

Tiden flyger. Var det ej i drömmen som den forsade, den vilda strömmen ungt och skummande mannablod, som i ångor mot himlen stod?

Yrsnön flyger. Var det ej i drömmen braket steg från dömda herradömen, som sig själva åt döden vigt?

Här är allting som förr sig likt.

Här med samma lugna, snabba händer du den lilla i ditt sköte vänder, och din nacke är lika mjäll som jag såg den vår första kväll.Med ett leende du byter blöjan, sätter varsamt på den lilla tröjan som i världen ej annat fanns än små rosiga lemmars dans.

Denna kväll i världens alla länder lindas barn av mödrars trygga händer. År och släkten virvla bort som snö. Mänskligheten skall icke dö.GENERATIONERNA

Allting skall dränkas

i glömskans rök

och aldrig komma tillbaka.

I glömska skall sänkas hur farfar strök

min kind med sin skäggiga haka.

Hur är det möjligt att av en man

blott minnas den stickiga stubben? Det är för löjligt, men jag kan

ej mer leta fram av gubben.

Och dock har han blickat av liv så full

som jag och hoppats och stretat.

I världen han skickat av barn en kull.

Nu vet jag knappt vad han hetat.

Knappt papperet minnes

mer min släkt,

den är förintad, försvunnen.

11 Lindorms dikter

KKvar bara finnes den andedräkt,

som går mig just nu ur munnen.

Och lika förstummad

skall själv jag bli,

när en gång jag trött mig tumlat.

En löjlig och tummad

fotografi,

som tiden har blekt och grumlat.

Jag åter skall vända till intets natt

med allt vad jag njutit och lidit.

En sonson kanhända

skall minnas matt

hur vänligt min skäggstubb svidit.EFTER SILVERBRÖLLOPET

De levat samman i trettio år, dag efter dag,

tills båda fått samma gråa hår och samma drag.

I barn efter barn de blandat själ och lynne och blod.

Förutan allt tal den ene så väl den andre förstod.

På vanliga viset barnskaran flytt i världen ut.

De båda sitta allena på nytt och bida sitt slut.

En natt han ligger sömnlös och hör hennes andedräkt.

Karlavagnen på fönstret kör och ljuset är släckt.

Han ligger och tänker på stort och smått i sin ensamhet.

Hur litet man ändå till slut förstått, hur litet man vet.Han sätter sig upp och tänder igen, ty fridlös han är.

Han viskar: ”Vem är du egentligen, som sover där?”MOT GLÖMSKAN

I vrede kinderna brinna och blickarna hårdna i hat.

”Jag kan ej förstå att du tänker så.”

Men jorden sig vrider och dagarna gå. Snart vi och vår vrede försvinna.

Vad trätte vi om, kamrat?BRON

Om kvällarna strålar bron av glober som stora solar, och i dess järnskelett molar trafikens darrande ton.

Bron sjunger: ”Dagen lång här står jag och sammanbinder.” Jag hör med rodnande kinder dess vänligt brummande sång.

Jag slår mina blickar ned, min smälek jag dölja behöver. Det bor en ovän mittöver, en vän, fast förmörkad och vred. Det strålar en bro mellan oss, men aldrig varandra vi råka, fast vi kunde gå eller åka vid bländande lampors bloss.

Vad hjälper elektriskt ljus, förgyllningen, järnet, graniten! Det bär mig ej ens den biten fram till min oväns hus.

Väldiga broar välv,

fyll dem med rusande vagnar!

Intet allt detta mig gagnar.

Bron får jag bygga själv.BLANK FÖRMIDDAG

Jag står i ett brusande gathörn och har inget annat att göra än låta det festliga vimlet slukas av öga och öra.

Åt vilket håll skall jag gå?

Jag är i den myllrande stacken en myra, som tappat sitt strå.

Jag tror jag står kvar i trängseln och glädes åt snobbar och busar och åt det skärvita skimret i flickornas florstunna blusar.

Nu vänder sig en och ler och jag, jag nickar tillbaka.

Vi ses ju aldrig mer.

Jag öppnar rocken för bröstet och skjuter hatten ur pannan.

I dag har jag platsen i hörnet, i morgon står där en annan.

I morgon väntar en plikt.

I morgon drar jag min kärra, i dag jag gnolar en dikt.VÅRENS DÅRSKAP

Så snart som marken i mars blev bar som pojke hade jag kulpåsen klar.

I dag är luften så misstänkt ljum, min egen pojke går i mitt rum med färska fräknar och svettigt hår och spejar och vädrar i alla vrår.

Jag kan ej på stolen sitta still, jag måste upp för att hjälpa till.

Vi krypa kring golvet båda två och ha ett muntert och andfått schå att under möblerna raka fram fjolårets kulor i ulligt damm.

För varje kula som rullar ut min son upphäver ett jubeltjut.

Där kommer till sist en nickeldank, som blinkar mot dagern rostfritt blank. Den legat ett år förkastad och glömd, men nu blir den åter smekt och berömd.

Men sedan så var det visst inga fler och ut till striden min son sig beger.

Mig lämnar han åter här inne i fred, nu får jag ej längre vara med.Jag känner inom mig ett tomhetens sting. Jag har ingen dårskap, jag har ingenting som blänker och eggar att raka fram ur årslångt mörker och vinterdamm.DEN SISTA RUTAN

Det finnes ett gammalt hus högst på Söder, som har en ruta som längre glöder än alla andra i solnedgången.

Och den som sett denna brinnande ruta, som sorgset kan skina, som gnistor kan spruta, är evigt under dess eldblick fången.

Det är liksom vore det Stockholms öga, som glimmade genom ens själ från det höga med vemodsglädjen hos det förflutna.

Det skiner, så man blir rörd intill tårar, av bellmanska somrar, av strindbergska vårar, av glansen ur ögon för alltid slutna.

Så mycket man minns vid den bristande glöden. Än minns man sin moder, som bländad av döden, famlade efter ens kropp för att trycka, än henne, som skänkte det renaste ruset, och hur man låg vaken i sommarnattsljuset, matt efter segern och sömnlös av lycka.Och sitter man med en bekant vid en flaska just som den rutans eld blir till aska, lamt och förstrött hans skål besvaras.

Och vore han också den äldste bland vänner, man kunde ej säga ändå vad man känner.

Det kan ju med mänskliga ord ej förklaras.ENSAMMA VANDRINGAR

Du själ, som darrar spänd, ej mycket du behöver för att flöda över.

Ett lyktsken i en gränd, en stjärna tidigt tänd.

De andra gå förbi och kunna intet märka.

Hos dig det börjar värka en svårmodsmelodi med inre glädje i.

Det röda molnet där, som blöder över taket, ett hjärta stunget, naket, som världens sorger bär, om det du ensam är.

Det ringaste av ting får dig att översvalla, och hur du sen må valla din oro staden kring, det hjälper ingenting.MIN SKUGGA

I sensommarmånsken kring staden jag driver.

I kapp med min egen skugga jag kliver.

Den stiger och faller, den dansar och vacklar över var husvägg, som månskenet spacklar.

Men alla de åldriga skuggor som huka i grändernas skrymslen bli avundsjuka.

”Här sitta vi bundna envar vid sin länga, men denne har liv, han får fladdra och flänga.

Men vi äro dömda att hundraårsgamla på avfall och råttsmuts och fuktsvampar samla.

Vi skulle väl ock vilja svänga och svansa och lustigt mot takkrön och skorstenar dansa.”

Då hör jag min skugga de knotande svara:

”Jag är icke den som jag synes er vara.

Jag är icke fri, jag blott sprattlar och knycker, jag lyder en herre med tusende nycker.Han blir aldrig trött att mig jäkta och hetsa och ständigt jag tvingas omkring honom kretsa.

Ej sällan om nätterna måste jag vaka

och vanka på golvmattan fram och tillbaka.

Långt hellre i lugn vid en husgrund jag dvaldes, ty där jag av oron och hetsen ej kvaldes.

Där kunde jag skåda hur seklerna dugga som långsamma droppar, jag lyckliga skugga.

Nu får några månvarv jag flaxa och fara, jag kan icke fatta varför det skall vara.

Snart är jag försvunnen från jordens yta.

Vill någon av eder med mig kanske byta?”DET NYA HUSET

över den stackars staden lyfter du sturskt fasaden, gnistrande färsk och flott. Högfärdsbesatt du skiner, du som helt nyss gardiner i dina fönster fått.

Du som ej än mist fukten och fräna oljefärgslukten känner ej världen stort.

Först skall dig åren barka och trasiga barnskor sparka hack i din blanka port.

Ack, du har långt ej hunnit. Har väl en kyss ens brunnit ini din hiss en gång?

Än du av sorg ej härdats, än ingen kista färdats nedför din trappuppgång.

Ej dina rums tapeter bära på hemligheter, minnen av hem som sprängts.Det kräves många hyror innan av livets syror riktigt du genomdränkts.

Fönsterrutorna blänka blixtrande klart, kantänka, men de ha ingen själ; kunna ej vinka, varna, lyckligt av kärlek klarna, grumlas av hat och gräl.

Nu är du högfärdsvriden men blir nog mör med tiden, när du lärt veta hut, när du står mörk i färgen, ända till bara märgen skrubbad i livets lut.ETT STORSTADSPAR

Marskvällen brinner

och skymningen rinner

in över hustak och gårdars brunnar.

Tätt sammantryckta under en lykta

stå de och se på varandras munnar.

Knappast de höra hur kärrorna köra,

hur massan omkring dem jagar och jäktar. Världen må fara, nu finnes det bara

en älskad och brinnande mun som försmäktar.

Ej människoströmmen

dem väcker ur drömmen,

den spolar dem bara närmre varandra.

Med strupar som dunka kunde de sjunka

i gatan, men nej, då märkte de andra.

 *Hon tänker för båda

och vill ej förråda

att de ej ha någonstans att ta vägen.

Hon väcker sig häftigt

och rättar beskäftigt

på hans rosett, tills han vaknar förlägen.

MANNEN MED HUNDARNA

Av trängseln knuffad fram jag går och grundar på denna syn, som ej jag kan bli fri.

Jag minns en man med tvenne svarta hundar, som fordom brukade gå här förbi.

Jag kände honom ej, fick aldrig trycka hans hand och se hans blick emot mig vänd.

Det var som om vid någon eldsolycka han varit nära att bli innebränd.

Det var som om han allt sett elden sluka: hem, kärlek, vänner, ja, sitt eget jag.

Hans rygg var knäckt, hans axlar synes huka som om de väntade ett sista slag.

Jag aldrig sett ett ansikte så plundrat, så genomkolat av en inre glöd.

Nu har jag sedan långt tillbaka undrat om det har svalkats av barmhärtig död.

I hörnet jag poliskonstapeln rundar, men frågar ej, fast frågan ju är fri.

Vem minns en man med tvenne svarta hundar, som fordom brukade gå här förbi.

VARDAGSMÖRDAREN

Ett huvud som knastrar ihop för ett hugg, ett skrik som storknar i blod, en mördares utsprängda blick under lugg, ”ett dråp i hastigt mod”.

Då kastar sig folket i kittlande skräck över fuktiga tidningsblad och slukar spalt efter spalt i sträck och ryser åt blodig bravad.

Men att mörda en människa år efter år, en smula för varje dag, så aldrig man ser ett ärligt sår, som ropar på hämnande lag,

det kan man göra — jag äger bevis — i det första och bästa hus, medan nedanför patrullerar polis, som valkar i ro sitt snus.

Ty ej genom välbyggda trossbottnar känns hur en människosjäl ruttnar ner.

Hur gnatet gnager, hur hatet bränns en granne ej hör eller ser.Och aldrig det går att få mördaren fast genom karvning med läkarkniv.

Vem obducerar en själ som brast, ett långsamt förgiftat liv?

GUMMAN STAM

Gumman Stam stod barsk och tvär i sin mörka lumpaffär i Storkyrkobrinken.

Kom en buse och var fräck eller spoling och drev gäck flög han ut i blinken.

Gumman tålde inget prut.

”Jag är ingen jude, hut!” röt hon med detsamma.

Men för den som hyfsat kom och som gumman tyckte om, blev hon som en mamma.

När kommersen uselt gick och på trebent stol hon fick dröna långa stunder, i ett hörn hon in sig drog, förklät över huvet slog och bad Gud om kunder.

Gubben hennes tappert söp tills en vacker dag han stöp död från skräddarbordet.Fast hon varit kali som is kom det barn vart år precis. Det var Gud som gjord’et.

Rask och kry i varje lem nådde hon till sjuttifem utan att generas.

Men på hösten plötsligt vart högra benet dött och svart, måste amputeras.

Upp ur sängen utan knot steg hon själv på vissnad fot för att dö för kniven.

Hon som nio barn dock fött låg där som ett stycke kött, stympad, övergiven.

”Jag vill hederligt i jord”, detta var det sista ord gumman skulle hålla.

Alla barnen hade knalt.

Själv hon alltihop betalt. Kunde hon då trolla?

Döttrarna fick hatt med flor, sönerna fick nya skor av sin döda moder.

Yngste sonen, han som gick arbetslös sen våren, fick rock med yllefoder.Barkat ansikte bar frid efter liv, som varit strid ända till det sista.

Fast hon krympt låg hon kavat som en gammal kärv soldat enbent i sin kista.ARBETSLÖS

Stod du icke muntrare förr, med lustigare lappar på din dräkt, bror Fattigdom, utanför min dörr och slet i dess handtag helt fräckt?

Jag höll i det längsta emot hur envist än du lirkade och drog, men så lyckades du få en fot i springan, och då fick jag nog.

Och fast det blev ödsligt och kallt när du stormade mitt ungkarlskrypin, du dock visslade medan jag svalt om solsken och flickornas skinn.

Nu kommer en annan figur med blåa kinder och ögon som glas och tränger sig in i min tambur.

Han kommer som en skatternas.

På ämbetets vägnar kallt han mönstrar mig i all min stora brist, sätter sina stämplar överallt, på mina egna barn till sist.Kläderna får man ha i fred för kommunen, som ändå är svår, men denne pantar ut till och med den kropp i vilken man går.KVÄLLSVISAN

En moder, som arbetade borta om dagarna, tänkte varje kväll, hon lade sin lille son till sängs:

Nu stoppar jag täcket om dig ännu en gång.

Nu har jag dig välbehållen från gatans hästar och bilar och lurande fula gubbar i portar och prång.

Från blusen, jag ej hunnit laga, dammar det rött.

Du varit borta vid bygget och hjälpt dem att bära tegel. Du kramar en tioöring, lycklig och trött.

Jag sitter och skakar sanden ur dina skor.

Nu rår jag åtminstone om dig hela den långa natten.

Men icke ens det får jag göra, när du blir stor.EN OGIFT MOR

Än syns det ingenting, ty hårt jag mig snör.

Att det har gått galet ju ingen annan rör.

Än är jag smärt och smal. I går när jag kom på gatan flera herrar vände sig om.

En annan gör sig smal, men fruarna, minsann, de sätta ut magen och hänga på sin man.

Det är som på bjudning de bure sitt barn, de tränga en nästan från trottoarn.

Hon som jag tjänar hos är snäll och inte snål, men själv på det viset hos mig hon det ej tål. Hon sytt så fina plagg, och när jag kom åt en tröja med små bollar brast jag i gråt.Det sparkar i mitt liv, det spränger i min kropp. Jag ville mitt snörliv från midjan slita opp.

Jag kunde lika gärna på gatan skrika gällt, ty snart man vet ju ändå hur det är ställt.OÄKTA

Det barn som ditt bröst nyss bet

och tömde i giriga drag

och som du förargad slet

från barmen en dag,

för att steppa i väg med nästa man

på snedgångna mockaskor, smutsig och grann,

det barn som du gav i arv

blott moderlöshet och slarv,

skall kanske en gång som stor

i drömmar gå om sin mor.

Så händer det undret att också du får ett gloriesken kring ditt slarviga hår.FADERLÖSA

Det finnes värre ting än döden, ty den har granrisdoft och klockklang, åtminstone ett billigt sorgflor omkring den trasigaste mössa.

Den stiger med en fläkt av högtid

in i det tarvligaste kyffe

och gör var grälsjuk stämma lågmäld.

De barn som nyss ha mist sin fader gå helgdagsstämda hela veckan liksom en smula för sig själva.

De leka alltid mera dämpat än alla andra barn på gården.

Men levande sin fader mista o, det är mera tungt och tröstlöst.

Jag glömmer aldrig från min barndom de lekkamrater, som det hände.

En dag i trapporna sprang skvallret att Sjöberg rest från barn och hustru i sällskap med en annan kvinna.

Som vanligt kommo ut till leken hans barn i sina vardagskläder.

De ännu ingenting begrepo

och ingen högtid stod omkring dem

med sorgens glans av stora tårar.Det var så trist och grått förtvivlat, gement och simpelt vardagsaktigt att icke ens man gitte gråta, blott kunde ställa sig och lyssna till fruarna på magasinet.KONFIRMANDER

öronen för stora, ögonen för runda, byxorna för långa, ej barn, ej män.

Jämkande manschetterna gå de och grunda över oblaten, som de smaka än.

De titta högtidligt på sin första klocka, som går för sakta, ty aldrig blir man stor. Vördsamt omkring dem kvarterets barn sig skocka, granska deras handskar, kläder och skor.

”Sannerligen, sannerligen säger jag eder” sakta förtonar för vardagens prat.

Orgelbruset surrar ännu i deras leder när de se på ”Chaplin som brandsoldat”.

Med läppar knappast torra av nattvardsvinet draga de hostande förbjudna bloss, men det går dåligt med

svordomen och grinet innan de kommit ur stärkkragen loss.

Kristus, som korsfästs för dem, ha de förgätit innan deras byxor mist sina veck.

Fastän de av honom ha druckit och ätit gå de och fundera på rackarstreck.

13 Lindorms dikterDe kamma och borsta sig, när ingen ser'et, och lyssna på det nya i sin röst, svärma för den stiligaste i kvarteret och krama hennes brådmogna bröst.

Det är den sköna tid, då träden stå skira i sin första grönska och rymden är ljum, då gravarna våras och ogräsen spira och allt är ett väldigt mysterium.AVFÄLLINGEN

Handlar om f. d. titanen, numera kaféinnehavaren Ernst O. Bergström.

Bred som en lagårdsdörr

du blivit, kära Bergström, över baken,

du som var smalbent förr

och höll dig mager för den stora saken.

Din ungdoms slänghalsduk

för tidens stormar in du revat.

Din nya, fina buk förtäljer att du hyggligt levat.

Jag kan dig ännu se

med håret virvlande i tobaksröken

på "Framtidens" kafé

till stormning gå mot reaktionens spöken.

I varje diskussion

ditt adamsäpple överst hoppat.

Du hade genast tron

på allt som sig i tiden ljusgrönt knoppat.

Men plötsligt, i ett nu,

du rycktes bort från gamla frihetsbröder.

Det spordes snart att du

fått rättighet till ett kafé på Söder.I springan på gardin

jag en gång såg dig, hur du stod med armen

stödd på din korkmaskin

och såg serveringsflickan djupt i barmen.

Om någon ynglingskör

hörs skräna om det sanna och det sköna,

dig ej i ryggen rör,

där lugn du står och räknar wienerbröna.

Du redan fällt din dom.

Du vet att pojken där, som högst törs gala om livets rikedom,

knappt kan sin kaffe med två bröd betala.

När förr jag mött dig visst

jag glott i gatan och högtidligt spottat,

men när jag såg dig sist

så när av vördnad jag mitt huvud blottat.

Man blir med åren mild

och ser på ting och saker annorlunda.

Nu är du mig en bild

av livet, av det riktiga och sunda.EN KONSTIG KROPP

I huset mitt emot där går en idiot

och spelar på fiol guds långa dag.

Ej minsta ljud jag hör,

blott ser hur stråken kör

fram och tillbaks i löjligt vilda drag.

Han ser för komisk ut

med huvudet på lut

och denna arm, som sågar av och an.

Ej ens mitt skratt förgås,

när jag av känslan slås

att vi ju dela öde med varann.

Ty ärligt sagt, poet,

inför din allmänhet

du säkert gör en lika dum figur.

Det goda borgerskap

blott ser ett spärrat gap

men hör ej vad du sjunger och ej hur.

Du dig på hjärtat slår,

du rullar på ditt hår,

mot stjärnan pekar stint din fingertopp.

Men fast du högt ger hals,

man hör ej något alls,

blott ser en fäktande och löjlig kropp.DEN OMÖJLIGE

Den som undfått nåden att känna sitt bröst bli saligt av sång bara vid ett brus genom spårvägstråden, han blir aldrig spårvägsdirektör en gång.

Den som börjar drömma inför ett ruckligt och fallfärdigt plank, han skall helt visst efter rivningen glömma att söka en befattning i den blivande bank.

Den som får en visa att gnola av en våröversvämmad kloak, han kommer aldrig att sin barndomsstad visa att han som renhållningschef kan sin sak.EN MODERN JUDAS

Du gamle hederlige Judas, som lät dig silversiklar bjudas för att din mästare förråda, du kunde ej hans spiksår skåda!

I skammen, grämelsen och skräcken du gick och hängde dig på fläcken. Jag riktigt ser hur du i gungan som åt dig själv uträckte tungan.

Det var i tider, hedniskt skumma. Numer vi äro ej så dumma.

Jag såg en Judas häromdagen och blev av denna skillnad slagen.

Han gick i päls med bisamkrage och yvdes av sin stora mage, såg ohängd ut och fet och präktig och skulle snart bli stadsfullmäktig.JORDSKEPPET

Fram glider genom rymden den gamla skutan Jord med levande och döda ombord.

Ej nödhamn eller ankargrund är henne beskärd på den svindlande solomseglingsfärd.

I alla år hon susar mot sommarns gröna kust, mot översvinnlig salighet och lust, men varje gång hon nalkas, hon slungas ur sin ban mot mörka hav av höstlig orkan.

I sekel efter sekel har hon seglat runt i ring, och besättningen märker ingenting.

Den kommer och försvinner och lever i sin skans, och var lördag är det kortspel och dans.

Vad tjänar det att drömma i sin kvalmiga kabyss om palmvin efter svagdrickat nyss?

Vad tjänar det att yra om fjärran flickors famn, om rymning i första bästa hamn?

Hur länge vi må segla, vi hinna aldrig land, blott vinden bär dess dofter hit ibland.

Och den som dem kan känna, han viftar ditåt eller brister över relingen i gråt.Vår sommar är en sommar som blåses bort av höst, begärens oro bultar i vårt bröst.

Och snabbt är dömd att kallna den kropp som är varm, vårt barn blir snart för tungt för vår arm.

Men fast vi ej få veta när ankaret skall gå, vi äro ganska väl till mods ändå.

Vi titta uppåt seglen, vi hala vår tross, vi knoga, vi svära och vi slåss.

Dock, en enda stund på året tar oväsendet slut, den stora och högtidliga minut, när vi runda mörkrets udde och gå över stag för att länsa mot den växande dag.

Då stannar och darrar det urgamla skrov och pressar fram en ton så orgeldov.

Vi lyssna och vi höra hur syskonskeppens brus stämmer in som ett fjärran silversus.

Vi lyssna och vi undra, fast vi ingenting förstå, men ängslas ej, fast skröpliga och små.

Fast bottenlöst är havet och hisnande vår flykt, vi känna det förunderligt tryggt.

Vi fara efter fyrar med flyende sken, vi äga ej styrman, ej kapten.

Men inom oss vi veta att vårt fartyg seglar väl.

Vi ha hemliga sjökort i vår själ.MARSCHEN BRONSMEDALJ

I början av sin levnads lopp han ömkligt snavade och föll, men reste blödande sig opp och sedan gott han farten höll.

Nu går han på, fast väl han vet, att han ej har det minsta hopp att vinna något pris. Bort det!

Det känner han i själ och kropp.

Men han går ändå inte ur.

Förr störtar han omkull i kramp än sätter sig vid sidan sur och kritiserar andras kamp.

Han känner sig trots allt i form. Och friskt kan pärla pannans svett och starkt kan brusa blodets storm, fast aldrig man blir numro ett.

Väl honom var som livet kärt hans stora hopp att komma främst. Men det är också något värt att veta, att man ej är sämst.Vad hjälper väl med en protest, när loppet ej kan göras om?

Han skolkar inte från den fest, som blir för den som etta kom.

Men under sömnen efteråt nog bryter fram allt innestängt.

Han drömmer under salig gråt, att det var han som snöret sprängt.

Kanhända ej på något vis — om starten varit än så juste — han kunnat vinna något pris.

Men grumla ej hans dröm. Var tyst!

Det kanske finns ett pris till tröst. Kanhända domaren är god och fäster på hans trötta bröst en bronsmedalj för tålamod.FADERSKAPET

Nu är det fjärde gången och allt är lika nytt.

Och jag är åter fången, förhäxad och förbytt.

Det biter i mitt öra, det sprattlar på min arm. Hur kan du, knyte, göra, ett sådant stort alarm?

Jag lyssnar när du trutar till ord din lilla mun.

I världen ej det sprutar en bättre visdomsbrunn.

Och dina två små händer, som hjälplöst tager fatt!

Och dina två små tänder, som grinar surt och glatt!

Nyss hela världen stjälpte i blod och mörker kull.

Det är som jag den hjälpte, när dig jag lär stå lull.

Men tänk ändå att bara på några år man glömt hur knubbigt allt kan vara och dunigt, lent och ömt.

Det kan man aldrig bära i minnet sedan sist.

Det måste om man lära och om igen förvisst.

Nu har jag föresatt mig att lägga manken till.

Nu har jag tagit fatt dig och gömt i min pupill.

Jag minnas ska ditt joller i år som strömmar hän, tills, barn, ditt barn jag håller på styva morfarsknän.MIN TOLVÅRING

Jag stryker upp ditt förvildade hår, som nästan dig hindrar att läsa.

Jag ger dig ett smeksamt nyp i ett lår eller drar i din fräkniga näsa.

Ingen om dig skulle bry sig ett dugg, ifall inte jag finge leva.

Då skulle aldrig mer i din lugg några fingrar kelande treva.

Bland skolkamrater du springer dig röd, du har din bänk och din nyckel.

Men om du en morgon låge död, ej dämpades rastens gyckel.

Och den som just då ginge skolan förbi, där som vanligt det fotboll spelas och springes i kapp under jubelskri, han kunde ej se att du felas.

En gänglig gosse, fräknig och ful, med sjömanskrage på blusen.

Det är ju inte märkvärdigt ett smul, av dem finns så många tusen.

Men därför måste envar av dem

ha någon som på sig tänker

och kanna kring pannan det lampsken av hem,

som ömt som en gloria blänker.Mig var det förmenat, och därför nu jag hårt som i kramp dig kramar.

Du ska få dess mera värme, du, så aldrig dig kölden förlamar.

Jag ville ge dig allt varmt och gott, som själv jag borde fått smaka.

Det är som ett under. Fast intet man fått, så kan man ge allting tillbaka.I BARNETS SPÄR

Efter den trånande mångmilafärden jag står vid det hus, där jag bott som barn. Allt är som förr. Men vem är den karn, som hänger i fönstret? Det är nog värden.

Jag går där och vallar i aftonstunden, medan där oppe en obekant man ligger och ser mig så misstroget an, som tänkte jag stjäla huset från grunden.

Och då vill jag bara stryka med handen ett tag efter väggens knottriga puts, ta på dess sår, som ärrats i smuts, undra om jag gjort det märket, den randen.

Han där rår bara om fastigheten, men inte om allt som därinom är mitt, vet ej att jag har sprungit där fritt, lekt på hans gård och gjort bullar i smeten.

Han skulle annars förstå att jag jagar efter ett fjärran, då allting var rent, och ingenting ännu var för sent, efter en handfull lyckliga dagar.Som den förtvivlade åvlas att röra vid heliga kläder för att därvid förnimma en undergörande frid, så vill ock jag i min själanöd göra.

Jag på min rock vill ha just det gruset som mor min fick borsta av från min blus. Jag kommer att vänta tills han släckt sitt ljus, då smyger jag fram och håller i huset.FADERLÖS

Hur känns att ha ägt en fader, jag undrar ibland,

en fader att tro på och hålla i hand?

Hur var det att känna kring nacken

hans arm som ett stöd

mitt i ens ungdoms förtvivlade nöd?

Jag vet hur det är att bli älskad av hustru och mor.

Kvinnor har smekt mig som liten och stor. Men säg mig, hur kännes den kärlek som utan allt prat

alltid en följer, till sist som kamrat?

Den kom ej lyckligt till livet, som ej i sin rygg

kände den kärleken, allsmäktigt trygg.

Jag saknat den så, att jag ville

mitt liv leva om,

ifall till en sådan fader jag kom.SÖMNLÖS NATT

Vad det är lätt att somna när man är tjugu år, att lägga sig lugnt och domna bort på sängens bår.

Att lämna lyckan och dagen och under en djup svart natt ligga som död och slagen och döv för kvinnoskratt.

Vad det är svårt att somna när man är fyrtio år och bara bort ville domna från allting, men inte får. Man låter ju allting ligga: dag, lycka och kvinnoskratt. Och ändå måste man tigga förgäves om djup svart natt.VÄNNER EMELLAN

Hatten faller på öronen ner och byxorna blivit för stora.

Men du håller dig tapper och stoppar papper

bakom din svettrem och kämpar och ler, ty livet du vill ej förlora.

Och skulle du resa till Borås, så kunde vi därom språka.

Men nu måste jag sitta ordlös och titta

och låtsas om ingenting, gudnås, när bort du för alltid ska åka.

Jag kan ju inte klappa din hand så broderligt som jag borde, när mot snövinterns dager den skimrar så mager.

Misstänksam mot det minsta grand, du undrade nog vad jag gjorde.

Du köpt dig en mindre hatt, min bror, ty snart ska du promenera.Du kunnat det spara,

ty när du ska fara

behöver du varken hatt eller skor,

överrock, plånbok med mera.

Och levde i tusen år jag an

och fick de stoltaste öden,

för alltid jag kände

det som ett elände

att utan farväl se sin bäste vän

som ett djur gå med slaktmask i döden.GAMMELFAR

Gammelfar i sakta mak går och räfsar hö.

Man kan se på hans hals där bak att han snart ska dö.

Han går begraven inom sig själv.

Han går i en tystnad stor.

Han hör ej dånet av skog och älv eller skällklangen från sina kor.

Han kan ej se sin egen son, som går en bit därifrån.

Snart döden ska bleka hans bruna skinn så att det blir vitt som hans hår.

Men jorden ska skötas och höet ska in i år som i andra år.SVENSKT TACK

Till Erik Axel Karlfeldt

Man tordes ej gripa till ordet och stiga till blomsterbordet på dina högtidsstunder.

Man vågade aldrig säga med riktiga värmen inunder, hur dyrbar du var oss att äga.

Men nu när du inte kan höra, vi böjer oss ner till ditt öra och viskar dig all vår beundran. Du mer inte bort dig vänder och håller till vår förundran en blomma i dina händer.

Vi måste med handen skugga, för nu börjar ögonen dugga.

Du vet hur vi opp oss stramar, när sorgen som svårast kramar. Här står med bortvända nackar ditt folk och med tårar tackar.MÄNNISKOFLODEN

I våg efter våg av kött och blod går storstadens flod.

Kropp invid kropp i blomning, i vissning eller i knopp.

En böljegång med kammar av kött, en störtsjö av blod, som skummar rött, en bränning av ben

som bryter och bryter mot gatans sten.

Det är ett svallande överflöd.

Var är du, o död, med din vassa pil, fast du har köpt dig begravningsbil?

Det skrumpna och sjuka får vissna ner i tysta gömmen, dit ingen ser.

Och när det är slut

slår blommor och gräs ur mullen ut.

Framför mig ser jag en gammal vän, helt ungdomlig än.

Jag kan dock märka hans gråa strån så här bakifrån.

Men nu blev han plötsligt undansköljd, i en skrattande krans av kvinnor höljd. Det gick som en dans, och köttslig var silkesstrumpornas glans.Jag minns att på gatan jag mötte min mor strax innan hon for.

Jag stod där på språng

och hann inte se på hennes gång,

att hon hade blivit till döden trött.

Jag hade ju nyss en kvinna mött

med gång som en sång

och kjolen av vårvinden lyft i ballong.

Kyrkorna ringer: allt kött är hö och allt fött ska dö.

Men ingen det hör

för fotstegens klapper och bilhornens kör.

I fyrtio år har själv jag här rest.

Mitt hår börjar redan att bli litet glest.

Och på trottoarn

går jag överblommad av egna barn.STORSTADSMÅNEN

Fullmånen hänger så lågt att den täpper Västmannagatans mynning i kväll.

Ner över ljusprickig storstad den släpper ett regn av små frostiga silverfjäll.

Månen vill vara i kväll bland oss, ett jordiskt bloss.

Månen står stor i svart oktober och sår sitt döda och främmande ljus. Bland biografernas skyltar och glober och tandpastors löpeld på sömnlösa hus, hänger dess skinande, fullmogna bukt, en världsrymdens frukt.

Tvärs genom jordiska småljus som svider i våra ögon hetsigt och torrt, där vi på fulltända gatorna glider i sorlande forsar mot mörkret bort, går månljusets outgrundliga ström av silver och dröm.

Månen är nära, står tryckt mot vår ruta utan att fläckas av jordens sot.Vi blott är dömda att lida och njuta och stirra mot gåtan i hägrande klot. Mångatan glittrar genom vårt blod med ebb och flod.

Månen ska finnas när Stockholm är blivet en gravhög med ogräsomspunnet grus. Månen ska skina på döden och livet med samma kalla och sugande ljus.

Månen har stirrat på samma vis, när Sverige var is.DOCKORNA

På ett skränande nöjesfält med snurrande karuseller som brokiga karameller och smutsiga tält vid tält, där man kan vinna sig klockor, kammar, speglar och tusen ting genom att skjuta och kasta ring, där finnes ett stånd med dockor.

De ser så dumma och slöa ut, där de på ett snöre dinglar med linullslockar som ringlar, vattblå ögon och rosensnut.

De har så billiga kläder av samma prickiga taft som dockorna alltid haft från Cohn & Katz, deras fäder.

Kring det ståndet med skratt och skrål människomassan surrar.

Dockan får den som snurrar sin snurra ner i ett hål.

En pappa med röda nävar prövar på denna lek, medan bredvid står blek hans lilla dotter och bävar.

15 Lindorms dikter xAv snus och skrattsalvor slår en skur ner från en grupp av fulla; som blint låter snurran rulla och svär om sin satans tur.

De stoppar dockan i fickan, fumligt, med huvet först, varpå igen sin törst de lindrar med pilsnerdrickan.

Jag kan inte bli ond ändå som vet var dockorna hamnar.

Små mödrar ju snart dem famnar och kläder dem av och på och vakar vid huvudgärden och klappar lockarnas ull, medan där ute världen av ondska och skam står full.FULLSATT SPÅRVAGN

Vad spårvagnen verkar festlig i kväll i detta herrans väder!

På fönstren har snön lagt en luddig fäll. Här inne luktar det läder och våta ytterkläder.

Spårvagnen är i kväll som ett hem

för obekanta, jag tycker,

där glad jag håller i takets rem.

Man till varandra sig trycker, när vagnen plötsligt knycker.

Man räddat sig in i en uppvärmd ark, därför man ler och skämtar.

Vagnen sjunger, ty farten är stark, ett lyktsken i snöyran flämtar, och spårvagnsklockan klämtar.

Man blir så god när man kommit med och ser sig om som bland vänner.

Man ler mot den man sökt knuffa ned. Man gnuggar sitt öra som bränner, och talar med den man ej känner.Man kanske råkar igen, vem vet, den obekante personen.

Man ses kanske aldrig i evighet.

Men nu sänker motorn tonen, och han stiger av vid stationen.

Nu är det visst inga flera kvar, som hänger i takets stroppar. Spårvagnen fram genom mörkret far, vid varje hållplats droppar det ut några mörka kroppar.

Sist sitter jag ensam i vagnens gap. Vad allting har skiftat, jag tänker. Det var dock ett stycke broderskap, det enda som livet skänker.

Och spåret så ödsligt blänker.VÄSKAN

Du som jag såg den gången i Berlin bestiga spårvagnssteget som i dans, har än du råd att ha en lika fin och vacker väska, prydd med silverfrans? Mot blusens ena bukt du höll den tryckt, så alla kunde se hur fin den var.

För övrigt var du torftigt klädd, men snyggt, på väg till arbetet som andra dar.

Hur jag kan minnas dig, jag ej förstår, men något har väl mig din åsyn skänkt.

Ty stundom under dessa ofärdsår har jag på dig och på din väska tänkt.

Jag vet ej vad du heter, vem du är och var i dag du lever någonstans, men ofta undrar jag om än du bär den vackra väskan med sin silverfrans.

Det är som om mot världens järngrå nöd den silverfransen flaggar till protest.

Ty människan kan leva utan bröd, men inte utan skådespel och fest.

Blir intet över av en mager lön till prydnader, till blommor eller sång, då må vi böja oss och be en bön, ty då går allting mot sin undergång.NYA GATAN

Här ska stora gatan fram, stadens nya, fina stråk.

Berget sprängs till makadam under svordomar och bråk. Här ska resas höga hus, biografer och hotell, som med granna, skarpa ljus bländar stjärnorna var kväll.

Den som äger fantasi höra kan en hård musik från den stora biltrafik, som ska brusa här förbi.

Ja, jag hör en barnspäd sång runtomkring, på land, i stad, från små flickor, som en gång måste gå på nattparad med sin lockelse och skam nya, fina gatan fram.DEN RÄTTE

Jag hade tänkt dig blond och lång över allt förstånd med en energisk haka, du, som i dröm och vaka varit mitt ideal.

Blond och högväxt och smal.

Och så kommer du dock mörk och kortväxt och tjock, med hakan i nervikt krage och en början till mage.

Sådan kliver du in i min själ och mitt skinn.

Allting blev skapat om, när du kom.

Allting slog du itu.

Du, du!SISTE KAVALJEREN

En gammal man med vitt hår, men friskt och rödlätt ansikte kommer en dagsklar, ljum junikväll in på den ensliga kyrkogården. Han drar de sista blossen på en cigarr och tar av sig hatten för att svalka huvudet. Med små gammalmanssteg går han stora gången fram tills han viker av in på en sidostig. Där stannar han invid en liten mossgrå, nersjunken sten, överskuggad av ett blommande syrenträd. Han gör en djup bugning och lossar därefter ur knapphålet en ros, som han lägger på graven.

Svalorna singla och skrika runtomkring kyrktornets tupp. Mademoiselle Ulrika, vak upp igen, vak upp!

Jag böjer undan syrenen, som gungar över er grav och finner den lilla stenen, som bara jag vet av.

I kväll det doftar så ljummet som aftonen, när ni dog,

och in i det låga rummet

all vårens vällukt drog.Än minns jag den sista balen. Jag hade lockat er dit.

Vad handen, som höll i schalen, var genomskinligt vit.

Jag ser kavaljerer svansa omkring er som var det i går. Ni orkade inte dansa, det var er sista vår.

Nyss gick jag från brödralaget, som ville hålla mig kvar.

Blott rosen i rockuppslaget fick veta varthän det bar.

Dess skärbleka kalk nu ligger och huttrar på gravens gräs och liksom trånande tigger om ännu en sirlig anglaise.

Och fast jag är stel i benen och knappast kan dansa mer jag böjer knä invid stenen, er siste kavaljer.KÄRLEKSKAMPEN

Först i helvetet en timma för en dag i paradis.

För att kärleks sol förnimma ska jag ut på hatets is.

För att få ditt ljusa, lätta leende, som gör mig glad, måste mina tårar tvätta dina läppar i sitt bad.

Innan änglavingar växa fjärilsflyktigt på dig ut, måste först du vara häxa en demonisk^ mörk minut.

Men den mun, du lärt förbanna, snyftar fram ett saligt tack, när du kysser i min panna märket av din egen klack.

Och jag själv, lik satan, piskar dig med ont som en besatt, tills du något hjälplöst viskar, och jag dignar mot dig matt. Två, som inte längre orkar vara vilda djur som nyss, men varandras läppar torkar till en rädd försoningskyss.Aldrig mer vi två kan svärma sorglöst samman, ungt och yrt, inte milda svalor härma, vi har köpt vårt rus för dyrt. Ångest i din smekning darrar, och mitt famntag liknar kramp, Blundande oss blodet narrar aldrig mer till Eros' kamp.KÄRLEKSTIGGAREN

De kom tillsammans ur en port, och hennes mun var varm.

Hon ville ta hans arm,

men han drog undan armen fort.

Han sina händer avigt knöt på ryggen som en sköld.

Hon närmare sig slöt

och sökte tina upp hans köld.

Hon lirkade sin hand i hans, men han gick lika stel för hennes ögons spel.

Det var som om hon inte fanns.

Den lilla handen syntes sno så ivrigt som en borr.

En fågel, som sig hackar bo i trädstam, hård och torr.

Då brände bakifrån en blick.

Hon såg sig om, snabbt, skyggt på en som efter gick.

Och uppskrämd fågeln tog till flykt.Det var en blick så bottenlös av ensamhet och glöd och naken kärleksnöd, att hon i solen plötsligt frös.

Hon klamrade sig fast vid följeslagarns arm.

Hon blev så stormigt varm, att äntligen hans motstånd brast.

I en av Skeppsbrons gränder som om det livet gällt, den andre gömt sig med sin svält och sina tomma händer.HON SOM ÄLSKAR

Det är som mot ett osynligt snöre du springer jämt till måls.

Först när du alla andra hunnit före, ger du äntligt dig till tåls.

I åtta, nio språng tar du trappan, det är alltför trögt med hiss.

Och brösten galopperar under kappan, och du flämtar segerviss.

Du sitter blott på kanten av stolen som med en fjäder i din kropp.

Du slätar inte omsorgsfullt ut kjolen sedan snabbt du sprungit opp.

Och kommer du ibland i större kretsar, nog svarar du på tal, men hemligt liksom öronen spetsar efter uppbrottssignal.

Omkring dig kavaljererna fjädrar, slår kring balens drottning bukt.

Genom tobaksrök och smicker du vädrar dock en ljuvligare lukt.Och länge det dröjer inte förrän med stilla sidensus

du har smugit dig tyst ut genom dörren, ut från dans och sorl och ljus.

Drottning var du nyss och härskarinna, men nu ditt fall är stort.

Nu skyndar sig en ödmjuk tjänarinna bort till en nermörk port.

Där i hyreskasernen har du kyrkan och den gud du vigt din tjänst Han undfår all din blankögda dyrkan, din kropps och andes spänst.

Den gud du på trots mot världen tjänar kräver oro, storm och strid.

Jag önskar han i gengäld dig förlänar några ögonblicks frid.

Men jag stod en gång i vårmorgonljuset som i medlidsamt försåt och såg dig utan hållning gå ur huset och brista hop i gråt.SKUMRASKKÄRLEK

En stackars sönderbråkad kärlek

som luskar sig ut som en råtta,

på vilken alla kan sparka och spotta,

som smugit och ljugit sig fram

i hemlöshet och skam,

som gömt sig i sjaskiga kulor

och suttit trångt vid haltande bord

på utkantskonditorier

och knaprat på bakelsesmulor,

pinad av grammofonmelodier,

sneda blickar och grova ord.

Det är inte mycket kvar av glansen som en gång var.

Barmhärtiga människor, giv

den frid, låt den dö,

begravas i snö

och stå upp i tö

i ett annat, ett bättre liv,

där älskandes själar

får mötas som fria och ingens trälar./

ÄKTA MANNENS SYN

När jag häromnatten steg upp för att dricka vatten och smög mig förbi din bädd, jag hajade till och blev rädd.

Din panna lyste så naken som aldrig när du är vaken, så övergiven den var, så ängsligt och barnsligt bar.

Din kropp var så liten och modlös och handen låg tom och blodlös på hjärtat, och din mun var blek och förtvivlat tunn.

På morgonen såg jag och hörde hur raskt du som vanligt dig rörde. Och munnen var varm och röd som vore det ingen nöd.

Hur skulle jag nännas förråda vad jag den natten fick skåda?

Din sorg, som hade fått lov gå ut ett slag, när jag sov.

16 Lindorms dikter xHULDRAN

Han vandrar på sneda klackar

i sitt nittonde år

bland sorlande, gröna snår.

Han till huldrorna trår, till fjuniga nackar och duniga lår.

Förgäves man honom varnar, där han går blind och döv. Huldran är grym och stygg med ett baktråg till rygg.

När morgonen klarnar blir guldet till löv.

Han trevar sig fram och läser som en blind med sin hand.

Snart står han i sin nöd med ett bröst som ett bröd, som doftar och jäser i uthungrad hand.

Nu är slut med ”Gud som haver”, ”Klara sol som går opp”.I rytande skummigt brus av blod, brunst och rus i henne han begraver sin stormiga kropp.

Upp ur famntag och ur kyssar han vaknar om ett år med ett barn i sin famn, som man givit hans namn.

Han vaggar och vyssar och årena går.

Han har det så lugnt där inne, och hans mage är fylld.

Av den vildvuxna äng har blivit en tvåmanssäng med nymanglat linne och mässingsförgylld.

De fladdrande, vita slöjor, som bländade hans syn, de finnas alls inte mer.

Hur han stirrar och ser, han ser blott små blöjor, som viftar mot skyn.

Och huldran hans står och bakar i en dimma av mjöl.

Med barnskaran i sin kjol hon skurar kopparn till sol.

Vad middagen smakar med kaffe och öl!Men allt längre opp i åren får han det inte väl.

Var natt ett vildfågelsrop drar hans hjärta ihop.

Se dåren, se dåren, som offrat sin själ!

Han ligger i långa natten, får ingen sömn och tröst.

Han tror att hon sover trygg med minsten bak sin rygg.

”Vill du ha vatten?” han hör hennes röst.

Han borde stå opp med solen, en mänsklighetens bror.

Draga ut som en morgonsky.

Men han kan inte fly.

Ren skjorta hon lagt på stolen och blankat hans skor.

Den som blivit snärjd och bunden

i huldrans yllegarn,

han har aldrig någon ro,

men är tvungen att bo

till sista stunden

hos hustru och barn.FLICKAN FRÄN FJÄRRAN

Flickan från fjärran vandrar förbi ditt hus.

Stäng dina dörrar, tänd i ditt fönster ljus.

Ställ dig som skiltvakt, stram, med förklarad min, så det ej går en darrning i din gardin.

Ropa på barnen.

Tvekar du en sekund springer du ut i månen, går du från gård och grund. Från allt som trycker ville du slå dig fri, när flickan från fjärran dansar förbi.

Flickan från fjärran svävar i evig vår.

Mannen av jorden darrar för hennes lösta hår.

Flickan från fjärran får du ej komma när, ty du har heligt lovat bli där du är.Flickan från fjärran möter du i din död, om du stått stolt och upprätt mitt i din svåra nöd.

Var gång hon skymtar skyldra du ska gevär, så flickan från fjärran vet vem du är.TRUMMAN

Till Hugo Diedrichs

Taptot rullar kring kasern, taramtamtam!

Trumman har en ton av järn, där hon går fram.

Den är ingen annan lik, eller hur, kamrater?

Trumman, det är fin musik för soldater.

Taptot går i dova slag, befaller: sov!

I morgon är igen en dag.

Gud vare lov.

Reveljen går i hanegäll.

Hur stolt är att vakna

ur vår sömn vid trummans skräll:

Vakna! Vakna!

Trumman mullrar dov och sträng i taktfast lopp

för dem som tidigt går i säng och tidigt opp.Men varje kväll till folkets gunst går runt grammofonen och friar i sin marskattsbrunst saxofonen.

Trumman är en kärv spartan med garvad hud.

Orgeln kråmar som en svan i mässkjortsskrud.

Skönsvängt är fiolens liv med skruvar på halsen.

I blommig kjol vart positiv går i valsen.

Du som kantar trottoarn

och högvist ler,

kvinnor, åldringar och barn,

jag säger er,

vad ni alla än har haft

eller får för öden:

Trumman ensam ger er kraft gå i döden.

Du och jag är en rekryt i livets land,

fast vi under dagens skryt glömt det ibland.

Fint är vid högkvarter och tross att ironisera.

Nu vi måste resa oss och marschera.Människan är född soldat till själ och kropp.

Den som blivit fet och lat får en sittopp.

Banjo, flöjt och violin är lust och prydnad.

Trumman, hon är disciplin och lydnad.

Livet är ett tramp i tramp i smuts och skam.

Trumman kallar oss till kamp, taramtamtam!

Trumman dunkar i ditt bröst på den vänstra sidan.

Drag ditt svärd vid hennes röst ur skidan.DET ENA NÖDVÄNDIGA

Man går omkring och småler förströdd åt varje liten talang, som med en smula smak blivit född att leka med ordens klang.

Man gillar en strof, man beundrar en bit och talar så kyligt om ”glöd”.

I går var man svart, i dag är man vit, och i morgon är man död.

Jag orkar ej frossa i vad som helst av färger, klanger och ljud.

Jag vill bara höra hur man blir frälst, om hur man brottas med Gud.

Jag bara behöver ett par tre ord, men av en så oerhörd klang att nya himlar och ny jord för bländade ögon sprang..NY FÖDELSE

Med simmigt blod och grumlig röst jag lyfte hand mot dina bröst.

Du i din renhet grep min hand, så den kom nedanför ett grand och stötte mot din revbenskorg, ditt tappra hjärtas fasta borg.

Upp sprang min själ, nu fri, nyss träl.

Allt rus och kvalmighet försmalt inför din härliga gestalt, så sträng och utan överflöd med barmen doftande som bröd och varje muskel skyggt på spänn i rådjursaktig darrning än.

Då skedde undret, att jag sprang ur dina revben fram med klang. Och jag sjönk ned och svor en ed

att bli som du från denna stund, så heligt härdad, stolt och sund.MÖTET

Och får du en annans namn, och bär du en annans ring och bor i en annans famn, det gör ingenting.

Vi båda har möte stämt, där sol ej går upp och ner, där klockors och hjärtans klämt ej höres mer.

Där ej man är gud och djur och människa, jag och du, i rummets och tidens bur som nu, som nu.

I landet där ingen vet om orden god dag och farväl, där vilar i evighet vi själ mot själ.

Vi mötas här strax bredvid, där inte finns år och dag, där inte finns rum och tid, du eller jag.TRETTIO TIMMAR

Nu har vi trettio timmar att vara tillsammans på.

Vad ska vi göra

att inte få tiden att gå?

Trettio ofödda timmar, en hel dag och natt och en förmiddag.

Har någon ägt sådan skatt?

Jag kunde gå ut på gatan och uppge ett högmodigt skrik. Trettio timmar, se på mig, jag är rik!

Omkring mig människor tigger: ”En enda minut oss giv!”

Ej trettio sekunder

för trettio långrandiga liv.

Vi borde stänga oss inne, men jag måste väl vara flott och visa världen ett ögonblick vad jag fått.Älskade lilla varelse, tro inte jag är så dum, genast att ta dig, så bort åker tid och rum.

Du får inte strax dig lägga leende på min arm.

Då flyger dygnet

och puls och klocka går varm.

Vi måste ta det försiktigt att inte slå tiden ihjäl Tänk om vi skulle dryga den ut med ett gräl.

Ska vi gå på ett museum beskedligt hand i hand?

Där kan en timme gå väldigt långsamt ibland.

För dig går det nog sakta om bara på mig du ser.

Men jag, jag måste solblind slå ögonen ner.

Men nu, nu hör jag dig komma vid hundra klockors musik.

Mitt huvud rungar som en urmakarbutik.Vacklande och berusade vi faller mun mot mun för trettio timmar till botten av lidelsens brunn.

SEMESTER

Jag följer dig förstås till stationen, och jag måste ju hålla goda tonen.

Men jag hoppas, när du far på semester, att din badort ej har för många gaster, och att, om jag ska tala riktigt ärligt, du inte måtte få det för härligt.

Jag önskar att ibland det ville regna, så att du mig en tanke hinner ägna, och inte slött i gräset blott dig solar och lyssnar på hur humlorna gnolar eller silar som den böljeskumborna len badsand mellan fingrarna och tårna.

Jag önskar att du kommer tillbaka en smula urblekt av längtan och vaka. Du får till och med hosta litet varligt, bara inte det är något farligt.

Ty människan är skapad att lida och inte att ha roligt sent och tida.Sen ska jag störta mot dig för att frälsa ditt liv och din lycka och din hälsa.

Ditt huvud mellan händerna jag kramar med en ömhet som nästan dig förlamar.

Och jag säger så trovärdigt som jag kan det: ”Du har väl haft det underbart på landet?”FÅNGEN

Tro ej att jag förhäver mig, men jag känner det så:

Den höga himlen kväver mig, var ska jag andrum få?

Himlen är mitt fängelsetak och jorden mitt fängelsegolv. Timmarnas kedja i sakta mak jag släpar från tolv till tolv.

All världsrymden är som ett fängsel, oändligt och utan slut.

Ur vintergatsolarnas trängsel jag måste knuffa mig ut.

Jag jagar i sprängande väntan en rymd att försjunka i.

Men blott i den ljusdunkla gläntan av dina två bröst blir jag fri.EFTER FASTAN

Nu är den tiden över, då jag försmäkta behöver.

Nu blånar himlabågen med fjärilsdans över rågen och svalornas mjuka sving.

Min längtan är till ända, ty du ska återvända.

Nu sorgens tid är förliden, och att jag är matt efter striden, mig gör platt ingenting.

Nu när jag åter kan sova en sak jag måste mig lova.

Vid dessa vissna och tomma händer, som snart ska blomma kring dina höfter, jag svär att aldrig, aldrig förgäta, när nu jag igen får äta, hur hungern inom mig brände, och vad det var för elände när inte du var här.

Det lovar jag heligt att viska med ord, som igen blivit friska.Men under första minuten jag står nog försagd och knuten, ty när det kommer till stycket kan den som svultit för mycket och yrat i febriga nätter om sina älsklingsrätter ej frossa som han vill.

Han kan inte svälja riktigt, men måste ta det försiktigt och dricka först ett glas vatten och tugga en brödbit till.

När dagen kommit på natten, och när jag äntligen ser dig, en tvärblyg blick jag ger dig och lyfter avmätt på hatten och mumlar: ”Hur står det till?”GUNGAN

Nu vill om kärlek jag sjunga

en sång.

Kärleken är som en gunga

i gång.

Sjunka och stiga och sjunka

igen.

Hjärtat och pulsarna dunka,

min vän.

Härligt när gungorna mötas

så här,

innan de åter stötas

isär.

Flamröd mot himmelen flaggar

din kjol,

lyckligt mitt huvud vaggar

i sol.

Unga som gudar vi åka

med makt — tills plötsligt gungorna råka

ur takt.ERIK LINDORM Nu är du himmelshögt oppe

ett slag,

men som en fallande droppe

är jag.

Jag nu på skyarna stiger

ombord, du sitter mulen och tiger

vid jord.

När jag mig sträcker ur gungan

helt yr,

räcker du bara ut tungan

och flyr. Vingskjuten glider du åter

hit ner, jag åker upp, när du gråter

och ber.

Länge jag dock inte bannar

din gråt, svänger tillbaka och stannar.

Förlåt!

Saligt vi åter försmälta

i kyss.

Hur kan man kiva och kälta

som nyss?PÄ MARSCH Livet upptindrar ur tårar

i glans

för två berusade dårar

i dans.

Väldigt din gunga oss gungar,

natur,

innan för alltid du slungar

oss ur.KRIGSFÖRKLARING

Jag vill möta

dig var timme och var stund, så att jag kan nöta ut dig var sekund.

Jag vill ledsna på din panna och ditt hår, det blå, så när du ej mer vill stanna också jag kan gå.

Jag vill smaka

på din mun tills jag blir trött, så jag kan försaka, när jag bort blir stött.

Om för stunden bort du kör mig, blir jag nästan glad, ty det mera härdad gör mig, när det bär åstad.

Du mig frågar

varför jämt på dig jag ser.

Jag dig plågar

med att kyssas ännu mer.

Men jag aldrig, aldrig .hinner få en stund så lång, att jag inte högre brinner efter varje gång.UTKASTAD

Det finns inget lösenord

i himmel och på jord,

som kan öppna ditt hjärta, som slagit i lås.

Vad än jag också gör, så är jag utanför,

men jag måste in i ditt, om jag inte ska förgås.

Jag vill inte ha en ring och inga andra ting,

jag vill bara ha igen det stycke av min själ, som jag har lagt i din, därför måste jag in.

Var lugn, sedan ska jag nog säga farväl.

Jag vill inte ha ditt, jag vill ha mitt, mitt, mitt,

mina tankar, mina känslor, mina drömmar, all min tro. All dyrbar ägodel jag gick och lade fel

i förvissning att alltid hos dig jag skulle bo.

Kan du lämna mig så här, så naken som jag är

och slagen och plundrad och till hälften förblödd?Du ler systerligt till svar, du vill ge mig vad du har,

men jag ser nog att din vänlighet är tvungen och nödd.

Om också jag förstod att dragga i ditt blod

och nå ditt väsens botten, som jag ej längre gör, det hjälpte inte stort, ty blodet rinner fort

och bölja efter bölja allt längre bort mig för.TELEFONEN

Som en barnlikkista svart och blank står telefon, efter hennes sista ringning makad in i vrån.

I dess svarta låda

står en nyfödd kärlek lik.

Barnet av oss båda

väcks ej mer av hård musik.

Från den första stunden har jag levat på dess nåd. Den mig hållit bunden som en fånge vid sin tråd.

Jag ej lägga nändes luren, när jag ej fick svar, ty det ändå kändes som i hennes rum jag var.

Fåfängt att sitt öra pressa mot dess nickelbröst. Jag kan inte höra ekot mer av hennes röst.Mitt i sömnen rycker ännu någon gång jag till, spetsar örat, tycker att du ringt och något vill.

Upp ur bädden springer jag vid detta gyckelspel. Aldrig mer du ringer, aldrig ens du kommer fel.INVALIDEN

Jag är en vanställd krympling från kärlekens land.

Jag sträcker ut min hand

med såriga ögon och hjärtat i band.

Jag kånkar positivet i regn och i vind.

Jag bär en plåt på bringan: ”Jag har varit blind.” På alla gråa gårdar hör man dunket av min käpp och sången som darrar från min kyssbitna läpp.

Jag sjunger om det landet, där först man får en klapp och sedan trettio rapp,

så att man ligger sanslös på den älskades trapp.

Nu ska ni inte tänka, go’ vänner, att jag rymt för att jag sårats grymt

och bara av min älskade fått se en fattig skymt.

Jag tåligt låg och väntade hon skulle bli god.

Jag såg mot hennes fönster tills hjärtat sprang i blod. Nej, det var hon som rymde, och allting tog hon med, mitt hjärta, solen, stjärnorna hon packade ned i sin lackröda väska och lämnade mig kvar.

Och runtom mig stod våren så risig och bar,

och själv jag visste inte var jag var.

Där låg jag och vred mig tills min smärta värkt ut. Jag reste mig till slut

och kröp tillbaks till livet, där allt var som förut.Där levde man som vanligt i en gammal vanlig sol, och vart jag såg omkring mig fanns det kjol invid kjol. De vänliga små flickorna de kisade så glatt och slängde var sin tolvskillingsblick i min hatt.

De märkte nog på mig, att jag ändå var en kar som har sett bättre dar.

Det finns kanske något i hållningen kvar.

Men den som i det landet bott, han längtar dit igen, han längtar dit igen.

Han kan inte leva ibland kvinnor och män.

Han linkar som en tiggare och tigger om det ljus som sken kring jord och himmel och människor och hus, det ljus som spann en gloria kring hans blanka överrock från två guldbruna ögon och en biåsvart lock.

Han vill ligga som en hund på en usel halmmadrass, han vill räcka vacker tass

för socker och för stryk, om till det landet han får pass.MÅNVAKA

Som av en stöt jag vaknar mitt i natten och saknar.

Månen hägrar på rutan.

Det är dig jag är utan.

Jag ligger en hungrig timma och låter min längtan glimma som löjstim i månens flöde kring dig och mig och vårt öde, tills värken i själen domnar och jag somnar.

18 Lindorms dikter ArSKENDÖD

Min kärlek är skendöd och ligger så still.

Jag släpar den med allestädes.

Själv orkar den intet och intet den vill, den sörjer ej mer eller glädes.

Den stirrar blott stelt bortom fruktan och hopp, men vågar ej språnget, det sista.

Den skulle väl knappast resa sig opp om du böjde dig över dess kista.

Och ändå den ligger och ser vart du går, den ligger och hör vad du tänker.

Den märker om någonting vackert du får och allt vad du själv bortskänker.

Den ligger och stirrar en evighet i glasklar och blickstilla vaka.

Den ligger och ser efter en som den vet ska aldrig komma tillbaka.EFTERLÄMNADE DIKTERAldrig får för oss det brista, vi som tvinnats starkt tillhopa, som hört samma hunger ropa, vi som tänts av samma gnista, äro samma själ och kropp.

Alla våra kärleksnätter, alla tunga, molngrå dagar alla lidna oförrätter, ängslan som oss båda jagar bundit band som ej gå opp.

Men om världen än dem skurit, så finns ett man ej kan skära: barnet du vid hjärtat burit som nu våra liv skall bära ur vår skymning, upp mot hopp.

1909MORGONMUSIK

Kära, spring opp fjädrande ur din säng, så att din kropp står som en naken sträng.

Solen som stiger har ur den stilla ron väckt alla fågelbon.

Ditt ännu tiger.

Stare och fink filar på violin.

Vinden en vink

ger mig ur din gardin.

I fönsterhaken ivrigt det klingar till liksom en fågeldrill:

Nu är hon vaken!

Min melodi

är blott min hemlighet.

Jag går förbi

förrän om mig hon vet.

Hon på sitt läger, sol, himmel, jord och hav vet lika litet av att jag dem äger.MARTA MARIA

Jag kysser bort ditt anlet så svalt och lugnt, så att det åter lyfter sig varmt och ungt.

Och rynkan i din panna blir åter slät,

och du blir mjuk i midjan och len om knät.

Och brösten åter lyftas i fulla drag

med ungmöskära knoppar till bröllopsdag.

En Marta som med smärta tre barn har fött, blir till en ung Maria, som undret mött.

Du vilar saligt nyfödd djupt i min famn.

Du älskade, jag döper dig i mitt namn.

Nu livets vatten fuktar din ögonfrans ur djupa, varma källor med guldmörk glans.Men ur din gudahöghet du plötsligt väcks.

Din halvmånslika panna i mörkret släcks.

Det går en råkall rysning över ditt skinn.

Din blick, som speglat, himlar, har krupit in.

Jag hör hur sakta domnar ditt blods musik.

Du knäpper om dig kappan så Martalik.

Maria, som högtsalig bland solar satt. nu frågar kort och ivrigt:

”Var är min hatt?”

Vi mötts i jordens gathörn ett ögonblick.

Trots allt, trots allt varandra vi aldrig fick.

Möt mig på Vintergatan med vingad själ.

Den som är först, han väntar. Till dess farväl.

Men även högt bland stjärnor, ifall du kom, du skulle ofta vakna och se dig om.Du rycker till och håller mig

långt ifrån.

Tyst, vem är det som gråter?

Din yngste son.

Aug. 1937LIVSTIDSFÅNGARNA

Vi lever som fångar från morgon till kväll. Det finns inga gångar från cell till cell.

Men ständigt jag knackar i väggen min drill.

Du svarar och tackar för att jag är till.

När trotsigt jag trummar av utlängtan vild, med lenaste tummar du stryker mig mild: ”Vad ska jag väl göra?” ”Till flykt! Till flykt!” Du står med ditt öra mot muren tryckt.

När skymningen faller så får jag ibland från svartnande galler en vink av din hand.

Du stolta, du ljuva, när når jag din hand? Den fladdrar, en duva, som ej finner land.Var dag framför spegeln du sminkar dig glad tills undan skjuts regeln för din promenad.

De måste ju skötas, din hy och ditt hår tills en gång vi mötas i frihetens år.

Jag häver, fast slagen, mig tappert på tå, så möter jag dagen ändå, ändå!

Jag vill vara värdig den som jag har kär.

Jag håller mig färdig så fånge jag är.

Okt. 1937NÄR HON VAR BORTREST TILL ETT FJÄRRAN LAND

Du i ett annat land, jag i en annan tid.

Sover jag, så är du vaken.

Är jag klädd, så är du naken.

Aldrig av ro ett grand.

Allting är ju på glid.

Morgon, middag och natt har vi ej samman mer.

Ligger jag av mörkret slagen, slår du upp din blick mot dagen.

Här skiner månen matt, där borta solen ler.

Väldig, svängande jord skiftar oss dag och natt.

Hur vi kör i karusellen, hamnar vi på skilda ställen.

Under hjälplösa ord leker vi vårt tagfatt.Älskade, kom o kom, dagarna är så få.

Det gör ont i våra hjärnor, när vi ser mot skilda stjärnor.

Men om du till mig kom, vore du närmare då?

Allt är villa och dröm, du och jag eller vi.

Slutna i varandras armar livet liksom sig förbarmar.

Låt oss på samma ström därför glida förbi.

Nov. 1937GAMMAL GRÅT

Nu är jag frisk igen. Förlåt, jag säger förstås.

Det var så mycket gammal gråt, som plötsligt kom loss.

Den samlas under många år,

Gud vet varifrån,

tills blixten slår och åskan går

med skyfall och dån.

Du kvinna, som fick allt i knät, du hade det svårt.

Du aldrig sett en man, som grät $å länge och hårt.

Men om du inte från mig går och ger mig ditt stöd, ska jag nog hålla mig de år jag har till min död.

Hösten 1937SOMMARSÅNG!

Kvinna, tag fram den ljusa kjolen och låt den susa ut som en sommarfana. öppna för fulla brösten som du sen förra hösten blott låtit ana.

Låt mina arma händer gripa kring varma länder, där dina barn du burit.

Ådror sig där förgrena.

Det är små sammetslena ärr som de skurit.

Skön som ett träd med ära kan du på blommor bära, fastän med ärr i stammen.

Saligt intill dig dignad, vet jag att du välsignad ännu kan bliva. Amen.

Midsommarafton 1938IGEN

Alla löv är här igen

och jorden ligger jag när igen

som för länge sen.

Och jag i dig är kär igen, igen.

Slagna själ, hav tröst igen.

Jag ser svalornas bröst igen under himmelen.

Jag tror jag hör din röst igen, igen.

Kanhända jag dig ser igen och kanske mot mig du ler igen, men, men,

det kommer aldrig mer igen, mer igen.

Juli 1939SVENSKT

Får inte detta vara svenskt?

Min Gud, min Gud,

jag ropar till dig hårt och vrenskt,

det kan ej vara på ditt bud.

All jorden står i ömklig sorg, i hat och våld och mord och brand. Jag vandrar på ett småstadstorg och tänker på mitt fosterland.

Ska dessa barn i hela skor som tittar på mig på sin stråk från skolan hem till far och mor kanhända lära annat språk?

De har en bredmynt dialekt, som jag har funnit ful en gång, men nu vid farans dova fläkt den svenskan blir till änglasång.

Jag sett mitt land, varenda bit, hur det kan vara mjukt och kargt. Jag ropar ut: kom inte hit, till dem som ämnar

något argt.

Här föddes bara vi att bo

i sommarns gräs, i vinterns snö

Här står vi fast, det kan ni tro.

Här ska vi leva eller dö.

19 Lindorms dikter xVårt land det vill vi ha i fred med lukt av hav och lingonris, och den som kommer slåss vi med på våra gamla fäders vis.

Vi slåss för lägsta lilla kåk, som strukits röd i Falufärg.

Det svär vi på vårt eget språk, bland egna dalar, egna berg.

Dec. 1939NYÅRET 1940

På flammig skimmel,

som under dig dansar,

du mot oss ej rider

bland granarnas glittrande lansar.

Jag ser i syne

hur mot oss du skrider

under en isgrön norrskenshimmel:

en bödel i tillbucklat pansar

och gasmasktryne.

Jag vädrar stanken

av döda, där fräckt du tronar

på pansartanken.

När nyårsklockorna ringer som flyglarm det tonar allt gällare, gällare.

Gamla människor springer ner i bombfria källare.

Mödrarna kastar sig över sina små ungar i rännstenens vatten, när fram du ljungar i nyårsnatten.I skenet av brandbombers kvastar förbi oss du brakar så husen skakar

och dörrarna darrar på sina hakar.

Ve dig, ve dig!

Jag vill inte se dig!

Bak mörkläggningspapper

jag håller i nyårsnatten mig tapper.

Jag vet att min bfoder förblöder och ropar på hjälp av bröder.

Vad jag har att göra åt allt är — hålla huvudet kallt.

Vi måste förbanna,

vi tidens slavar

i våra gyttjiga skyttegravar,

att ej vi kan tidens stridsvagn stanna.

Vi kan inte stilla dess blodiga flöde.

Och sökte vi hejda vårt järnhårda öde vi blir som soldaten, som störtar mot plåten i vredesgråten

och spränger sig själv med handgranaten.SVAGT SOM EN SILVERKLOCKA

Svagt som en silverklocka låter din minste son, som du är skild ifrån, när du med honom ropar i telefon.

Klangen av kopparklockan hade ett större ljud när du i bröllopsskrud invid en annans sida sjönk inför Gud.

Darrande lilla klocka, nu är du ensam kvar av det som en gång var, klingar från livets botten så silverklar.

Darrande silverklocka nu är du ensam kvar av det som en gång var, klämtar för mig som en klockboj till dödens dar.

1940INNEHÅLL

TAL TILL MITT HJÄRTA

BEKÄNNELSER

PÄ MARSCH

EFTERLÄMNADE DIKTER